

συνέχεια από σελ. 8

σεις μας (συζητήσεις διεκδικήσεων). Εξαρτάται από τους εργάτες/εργαζόμενους, και μόνο από αυτούς, (και όχι από μια σκόπιμη μειονότητα) για τις αποφάσεις που θα πάρουν σε σχέση με το πώς θα κατευθύνουν μια συζήτηση.

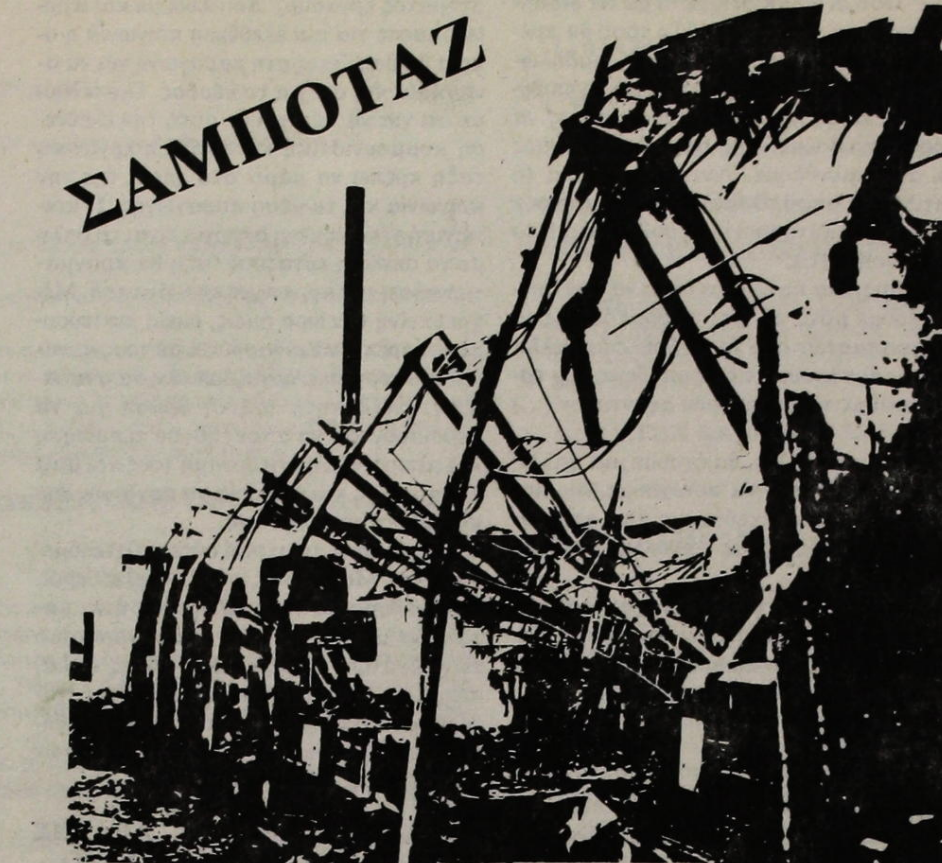
Οι συμφωνίες που κάνουν οι εργοδότες και οι συνδικαλιστικοί φορείς δεν είναι «ντε φάκτο» διαταγές που δεν είναι δυνατό να «σπάσουν» ποτέ. Η πάλη μεταξύ εργατών/εργαζόμενων και αφεντικών δε σταματά ποτέ, συνεχίζεται και συμφωνίες που προσπαθούν να συμπεριλάβουν τον αγώνα με τρόπο ώστε να τον αναχαιτίσουν, είναι συμφωνίες που προσπαθούν να μας εξαπατήσουν και να μας εκμεταλλευτούν. Αν χρειασθεί οι συμφωνίες να σπάσουν, τότε εμείς, πρέπει να τις σπάσουμε. Συμφωνίες συμβάσεις κ.λ.π. δεν πρέπει να γίνουν εμπόδια στο δρόμο μας. Σε μια απεργία πρέπει να ξέρουμε τι θέλουμε και πώς το παίρνουμε. Τα αφεντικά είναι «θητικά» στοιχεία μόνο όταν τα βολεύει, η εργατική τάξη πρέπει να κάνει το ίδιο.

4. ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Οι εργάτες των απορριματοφόρων του WANDSWORTH έμαθαν το μάθημά τους πολύ αργά. Ο ίδιος τομέας εργατών στο BURY έμαθε μεν το μάθημά του αργά, αλλά κατόρθωσε να επανορθώσει την κατάσταση τελευταία στιγμή. Οι εργάτες/εργαζόμενοι χρειάζονται οργάνωση. Γιάντοτε! Αν το αφεντικό δεν επιτεθεί σήμερα, θα το κάνει αύριο. Απεργία μετά την απεργία, αγώνα μετά τον αγώνα, ανακαλύπτουμε ότι οι εργάτες/εργαζόμενοι είναι απροετοίμαστοι, ανοργάνωτοι και κατά εργασιακό τομέα, μπλεγμένοι σε καυγάδες και διαφωνίες. Από την άλλη πλευρά όμως, τα αφεντικά είναι πάντοτε καλά οργανωμένα, ενωμένα, επιδέξια και αποτελεσματικά και με μεγάλη σιγουριά για τον εαυτό τους. Επόμενα λοιπόν, δεν είναι να απορεί κανείς γιατί η εργατική τάξη είναι σε υποχώρηση. Τα αφεντικά διδάσκονται το ένα από το άλλο, εμείς ποτέ. Η περίπτωση των εργατών των απορριματοφόρων είναι το επιχείρημα των πιο πάνω. Το (τοπικό) συμβούλιο στο WANDSWORTH έμαθε, διδάχτηκε από το (τοπικό) συμβούλιο στο SAOUTHEND και το (τοπικό) συμβούλιο στο BURY από το (τοπικό) συμβούλιο στο WANDSWORTH.

Στις περισσότερες δουλειές, στα περισσότερα έργα (οικοδομικά, οδοποιίας κ.λ.π.), στα εργοστάσια και στα γραφεία υπάρχουν συνήθως, μια σειρά από σωματεία (αλλά πάντοτε μια διοίκηση). (ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ). Οι εργάτες/εργαζόμενοι έχουν διαφορετικά συνδικαλιστικά στελέχη, διαφορετική συγκρότηση, διαφορετικά επίπεδα εμπειρίας σε αποτέλεσμα, όλη αυτή η κατάσταση να γεννά αλλά και να δημιουργεί δυσπιστία και καυγάδες. Το πρώτο αλλά και το πιο σημαντικό βήμα για την επίλυση όλων αυτών των προβλημάτων, είναι η συγκρότηση, η δημιουργία εργατικών επιτροπών μέσα στα εργοστάσια ή μέσα στα γραφεία και οι οποίες εργατικές επιτροπές, θα απαρτίζονται από αντιπροσώπους όλων των σωματείων, από όλους τους εργασιακούς τομείς. Αυτές οι επιτροπές πρέπει να ενώνουν τις εργατικές ομάδες είτε αυτές αποτελούνται από εργάτες εργοστασίου (BLUE COLLAR WORKERS) είτε από εργαζόμενους (υπάλληλους) σε γραφεία (WHITE COLLAR WORKERS) κ.λ.π. Θα πρέπει να έχουν συχνές συναντήσεις, θα πρέπει να γνωριστούν μεταξύ τους, να ανταλλάσουν απόψεις και θέσεις και να μοιράζονται την εμπειρία τους. Και χωρίς αμφιβολία, θα υπάρξει μια προδιάθεση να λαοπολογήσουν ο ένας την προσωπικότητα του άλλου, τουλάχιστον στην αρχή. Όλοι οι αντιπρόσωποι των εργατικών επιτροπών πρέπει να εκλέγονται στη διάρκεια των συναντήσεων των εργατικών επιτροπών μαζί με τη συμμετοχή των εργατών/εργαζόμενων, πρέπει να ενημερώνουν και να είναι - αυτό είναι και το πιο ζωτικό - στιγμιαία ανακλήτοι και να αντικαθίστανται αν δεν εκπληρώνουν και δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους.

Με μια αποτελεσματική και υγιή οργάνωση,

νωση, φτιαγμένη από τους ίδιους τους εργάτες/εργαζόμενους και όχι από κάποιους ανώτερους ή κάποια μέλη σωματείων, η επικοινωνία και η εμπιστοσύνη μπορεί να φθάσουν στα πιο επιθυμητά επίπεδα, στο ζενίθ. Με τέτοια μορφή μόνιμες εργατικές επιτροπές, οι εργάτες/εργαζόμενοι θα είναι πάντοτε σε θέση να αντιμετωπίσουν τα αφεντικά.

Σε περιόδους απεργιακών κινητοποιήσεων, οι εργατικές επιτροπές μπορούν να μετατραπούν σε απεργιακές επιτροπές ή με την εμπειρία που έχουν, να συμβάλλουν και να βοηθήσουν στο κάλεσμα για άμεση εκλογή απεργιακής επιτροπής.

Κατά κάποιο τρόπο, οι ενιαίες επιτροπές Συνδικαλιστικών Στελεχών (JOINT SHOP STEWARD COMMITTEES) μοιάζουν με τις εργατικές επιτροπές που έχουμε υπόψιν μας. Πιστεύουμε ότι η άμεση εκλογή και η στιγμιαία ανάκληση είναι μεγάλης σπουδαιότητας παρόλο που δεν φέρνουν πάντοτε το αποτέλεσμα που επιθυμούμε. Πολλά συνδικαλιστικά στελέχη, με την πάροδο του χρόνου, μπορεί να καταντήσουν αργόσχολοι και να βάλουν φρένο στην αυτονομία μας. Πρέπει να καταψηφιστούν. Από προσωπική εμπειρία, πολλοί από τις ενιαίες Επιτροπές Συνδικαλιστικών Στελεχών το μόνο που κάνουν είναι να συζητούν θέματα - εργασιακά ή μη - που άπτονται συνήθως, της δικής τους αρμοδιότητας χωρίς να σημαίνει φυσικά, ότι αυτό είναι το αποτέλεσμα κάποιας φόρτου εργασίας. Το αντίθετο, αυτό είναι το λογικό αποτέλεσμα που απορρέει από την απάθεια και τη συμφεροντολογία των συνδικαλιστικών στελεχών. Απάθεια, η οποία πολύ συχνά είναι η μόνη απάντηση από μέρους τους, στην παντελή έλλειψη επικοινωνίας και πληροφόρησης από το σωματείο. Είναι δουλειά, και καθήκον, των αγωνιστών και των μαχητών να εξαφανίσουν και να διασκεδάσουν με αυτή τους την απάθεια. Λίγο χιούμορ δεν κάνει κακό. Είναι γεγονός, ότι ενώ δεν θα έπρεπε να είναι έτσι, η σημερινή δραστηριότητα των σωματείων είναι συχνά βαρετή και σε διάσταση από την καθημερινή «επίπεδη» πραγματικότητα.

Η απεργιακή επιτροπή στις περισσότερες περιπτώσεις σήμερα, συνήθως, δεν είναι άλλη από την επιτροπή των συνδικαλιστικών στελεχών. Αυτό δεν θα ήταν κακό στη βάση όμως, που οι εργατικές επιτροπές ήταν καλά οργανωμένες και δραστήριες. Ένας άλλος παραδοσιακός τρόπος είναι η εκλογή της απεργιακής επιτροπής σε μαζικές/γενικές συνελεύσεις εργατών/εργαζόμενων. Και οι δυο τρόποι είναι χρήσιμοι, αλλά μια απεργιακή επιτροπή είναι πιο αποτελεσματική όταν αντιπροσωπεύεται από άτομα και ομάδες. Οι επικεφαλές των κεντρικών γραφείων και οι πλήρη απασχολούμενοι δε πρέπει να επιτρέπεται να κατευθύνουν την απεργία. Όλες οι αποφάσεις πρέπει να έχουν την υποστήριξη και την αμοιβαία συμφωνία

των απεργών. Στις διαπραγματεύσεις με τα αφεντικά θα πρέπει να παίρνουν μέρος όσο το δυνατό περισσότεροι αντιπρόσωποι των εργατών/εργαζόμενων για να μπορέσουμε έτσι να αποφύγουμε ξεπουλήματα και συμφωνίες της «πίσω πόρτας». Διαπραγματεύσεις με ένα ή δυο μόνο αντιπροσώπους, με τους γραφειοκράτες και τα αφεντικά, θα πρέπει να αποφεύγονται όσο το δυνατό γίνεται περισσότερο.

Τελικά, το να φτιάχνεις αυστηρούς κανόνες και κανονισμούς είναι ανόητο. Κάθε χώρος δουλειάς είναι διαφορετικός, κάθε απεργία είναι διαφορετική. Αυτές οι σημειώσεις τη μόνη πρόθεση που έχουν είναι να προκαλέσουν συζητήσεις και ιδέες πάνω σε μορφές τακτικής και τρόπους οργάνωσης.

CASH (ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΤΑΜΕΙΟ)

Εάν μια απεργία πρόκειται να διαρκέσει για κάποιο συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, τότε θα πρέπει να οργανώσουμε απεργιακό ταμείο όσο το δυνατό πιο γρήγορα. Τα σωματεία συχνά «ανοίγουν» επιτυχημένα ταμεία αλλά που σπάνια διαρκούν πολύ. Σε «επίσημες» συζητήσεις (για διεκδικήσεις) το απεργιακό επίδομα μπορεί να διευθετηθεί, αλλά δεν αρκεί. Σε «ανεπίσημες» συζητήσεις το απεργιακό επίδομα δεν είναι διαθέσιμο από το Κεντρικό γραφείο (σωματείου κ.λ.π.). Η ευθύνη για τη συγκέντρωση των χρημάτων θα πρέπει να δοθεί στο τμήμα της απεργιακής επιτροπής (ή της εργατικής επιτροπής, αν υπάρχει).

— Ο έρανος στα εργοστάσια είναι συνήθως πηγή των χρημάτων. Θα πρέπει επίσης να γίνουν εκκλήσεις υποστήριξης σε όλα τα σωματεία και συνδικάτα.

Η ταχυδρομική οικονομική και ηθική στήριξη είναι ένας τρόπος, αλλά οι επισκέψεις των απεργών στα σπίτια είναι καλύτερες. Ο έρανος επίσης μπορεί να γίνεται στις συνελεύσεις των κλαδικών σωματείων όπως επίσης είναι δυνατόν να μαζεύεις λεφτά στο σχολάσμα και την αρχή της δουλειάς στα εργοστάσια.

— Μονοήμερες θεατρικές παραστάσεις και βραδιές σε disco, είναι μια άλλη πηγή χρημάτων, αλλά συχνά τα σωματεία τέτοιες μορφές τις αποφεύγουν. Συναυλίες

δεν είναι δύσκολο να οργανωθούν και μπορούν να αποδώσουν αποτελέσματα όχι μόνο οικονομικά αλλά και κάνοντας επαφές με κόσμο εκτός σωματείου.

— Είναι σημαντικό να διαδώσεις την υποστήριξη και την ύπαρξη της απεργίας έξω από τα σύνορα της «πάλης» των συνδικάτων. Κάθε απεργία είναι μια μάχη μέσα στην οποία συμμετέχει όλη η κοινωνία. Λέσχες, σύλλογοι ενοικιαστών, λέσχες νεολαίας κ.λ.π. Θα πρέπει να ενημερωθούν για την απεργία και να ζητηθούν να την υποστηρίξουν ηθικά και οικονομικά. Κανένας τρόπος δεν πρέπει να αγνοείται όταν θα πρέπει να μαζεύεις λεφτά!!!

— Είναι περιττό να πούμε ότι κάθε δραχμή θα πρέπει να λαμβάνεται υπ' όψιν. Κάθε χρηματική διάθεση από το απεργιακό ταμείο θα πρέπει να συμφωνηθεί στη γενική συνέλευση. Αυτό συχνά θα προκαλέσει προβλήματα αλλά πρέπει να γίνει και να φροντίσουμε γι' αυτό.

6. ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Η πληροφόρηση είναι πάντοτε απαραίτητη, σε περιόδους απεργιακών κινητοποιήσεων περισσότερο. Τα μέσα ενημέρωσης θα πουν ψέμματα και θα διαστρεβλώσουν τα πάντα. Οι απεργιοί δε θα λάβουν μια αμερόληπτη ενημέρωση από τα αστικά μέσα ενημέρωσης. Θα κατηγορηθούν για τα πάντα, ότι εκβιάζουν τη χώρα για λεφτά, ότι πληρώνονται από κάποια αναρχικά καθάρματα (sic). Όταν υπάρχουν εργατικές επιτροπές θα πρέπει να εκδίδουν συνέχεια δελτία τύπου και φυλλάδια. Συχνά το κάθε σωματείο εκδίδει το δικό του φυλλάδιο (αν εγκρίνεται από όλα τα μέλη). Εάν σε ένα χώρο δουλειάς υπάρχει ένας αριθμός διαφορετικών εντύπων αυτά θα πρέπει να είναι συγχωνευμένα για να αντιπροσωπεύσουν ολόκληρο το χώρο δουλειάς. Όπου δεν υπάρχουν αυτά τα έντυπα θα πρέπει να ξεκινήσουν να εκδίδονται. Ένα εργατικό ενημερωτικό φυλλάδιο πρέπει να μοιράζεται στις τακτικές γενικές συνελεύσεις για την ενημέρωση των απεργών.

— Φυλλάδια και ενημερωτικά έντυπα που προορίζονται για το κοινό θα πρέπει να ετοιμάζονται εγκαίρως και να μοιράζονται όσο το δυνατό πιο πλατιά γίνεται. Τακτικά ενημερωτικά δελτία θα πρέπει να πηγαίνουν κατευθείαν στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, στα πολιτικά κόμματα και ομάδες και σε όλους τους επαναστάτες. Άλλα ενημερωτικά φυλλάδια θα μπορούσαν να δοθούν στους συνδικαλιστές των συνδικάτων τοπικούς φορείς κ.λ.π. Πάντοτε θα πρέπει να πολεμήσεις τη συκοφαντία και τα ψέμματα.

— Οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι θα μπορούσαν να παρακολουθήσουν τις κλαδικές συνελεύσεις άλλων τοπικών χώρων δουλειάς ή τις γενικές συνελεύσεις των παραρτημάτων από τους συνδικαλιστικούς φορείς που συμμετέχουν. Οι δρόμοι της πόλης και οι δημόσιες συγκεντρώσεις θα μπορούσαν επίσης να χρησιμοποιηθούν για υποστήριξη των απεργών και των εντύπων. Όπου υπάρχει συμμετοχή μεταναστών εργατών, η γλώσσα της μειονότητας πρέπει να συμπεριλαμβάνεται στα έντυπα. Ο Ρατσισμός δεν πρέπει να μας χωρίζει. Εξήγησε στις κοινότητες των μεταναστών τι ακριβώς συμβαίνει και χρησιμοποίησε τον τύπο τους. Συνήθως αυτές οι μειονότητες δεν αντιπροσωπεύονται και δεν παρουσιάζονται όσο πρέπει, είναι στο χέρι μας να τα αλλάξουμε όλα τα κακώς κείμενα.

— Διεθνής αλληλεγγύη θα μπορούσε να βοηθήσει, ιδιαίτερα, όταν η εταιρεία είναι πολυεθνική ή έχει διεθνείς διασυνδέσεις (αντιπροσωπείες κ.λ.π.). Ομάδες σαν την D.A.M. είναι επίσης πάντα πρόθυμες να βοηθήσουν, ή στις απεργιακές βάρδιες μπροστά στο εργοστάσιο ή με την κατάλληλη προπαγάνδα. Τα πολιτικά κόμματα μπορούν να προσφέρουν υποστήριξη μα προσέξτε εκείνους που θα προσπαθήσουν να πάρουν τον έλεγχο στα χέρια τους. Σε όλη τη διάρκεια «μικροί και μεγάλοι» πρέπει να είναι σε ετοιμότητα.

— Και τέλος πρέπει να τονισθεί δεν υπάρχει τίποτα πιο αποτελεσματικό από την άμεση προσωπική επαφή μεταξύ των συναδέλφων εργατών/εργαζόμενων για

συνέχεια στη σελ. 10

συνέχεια από σελ. 9

την εξάπλωση του μυνήματος. Μην αφήσεις τους γραφειοκράτες ή τους ειδικούς να κατευθύνουν τον αγώνα. Διαδώστε το μήνυμα μόνοι σας (όπως και όπου μπορείτε) στα εργοστάσια, στις Pub, στους δρόμους. Επίσης χρησιμοποιήστε τον Αριστερό τύπο και έντυπα όπως η Direct Action ή Black Flag κ.λ.π. να μεταδώσεις το μήνυμα.

7. ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ και ΑΛΛΗ-ΛΕΓΓΥΗ

Η πιο συνηθισμένη μορφή Άμεσης δράσης σε απεργίες είναι η παρεμπόδιση των απεργοσπαστών (Picketing). Παρόλα αυτά όμως, δεν είναι ούτε η μόνη μορφή δράσης αλλά ούτε και η πιο αποτελεσματική. Για παράδειγμα, όταν στο Wattinghton χιλιάδες απεργών διαδηλωτών κτυπήθηκαν βίαια από επίθεση μπάτσων. Ούτε καν και τον Eddie Shah δεν σταμάτησαν. Αν όμως, άλλοι εργάτες/εργαζόμενοι είχαν υποστηρίξει την απεργία κόβοντας το ηλεκτρικό, σταματώντας τις προμήθειες, το ταχυδρομείο και το τηλέφωνο (συνεχή σαμποτάζ) πόσο καιρό θα άντεχε ο Shah; Αυτό είναι και το κλειδί της απόλυτης επιτυχίας. Εξάπλωσε την απεργία όσο το δυνατό περισσότερο. Κάθε επίθεση ενάντια σε μια ομάδα εργατών/εργαζόμενων είναι και μια επίθεση ενάντια σε όλους μας. Για παράδειγμα, ο Eddie Shah δεν ενεργούσε μόνος του, είχε την πλήρη υποστήριξη του καπιταλιστικού τύπου και της καπιταλιστικής τάξης που «διδάσκεται» από την εμπειρία.

— Για να σταματήσεις τους απεργοσπαστές είναι χρήσιμο και απαραίτητο να σαμποτάρεις ή να σταματήσεις την αλυσίδα παραγωγής και να κάνεις αδύνατη τη συνέχεια της εργασίας. Μπορείς επίσης να ακολουθήσεις τους απεργοσπαστές στα σπίτια τους και να τα μετατρέψεις σε σημεία διαδήλωσης ή... και χειρότερα!!!

— Όσο οι νόμοι σε σχέση με τις διαδηλώσεις είναι αυστηροί, άλλο τόσο θα πρέπει να τους «σπάμε». Μαζικές διαδηλώσεις θα προκαλέσουν αστυνομικές επιθέσεις, γι' αυτό πρέπει να μάθουμε πως να προστατεύσουμε τους εαυτούς μας, πως να αυτοαμυνθούμε. Αντι-αστυνομικά (ή αντιMAT) αποσπάσματα θα χρειασθούν για να «σταματήσουν» τις συλλήψεις!!! (ο νόον νοήτω!!!).

Επίσης, μια καλή ιδέα είναι να μην συγκροτούμε μόνο ομάδες παρεμπόδισης απεργοσπαστών στο χώρο δουλειάς, αλλά να σαμποτάρουμε τις προμήθειες του εργοστασίου, τα σπίτια των αφεντικών (...)

κ.λ.π. Χωρίς αμφιβολία, θα έχουμε μια καλύτερη ευκαιρία για να πετύχουμε, αν διαδώσουμε και γενικεύσουμε την απεργία μετατρέποντάς την σε κοινωνική γενικευμένη πάλη.

Η άμεση δράση κατά τη διάρκεια της απεργίας είναι χρήσιμη και τονώνει το ηθικό. Σαμποτάζ και καταλήψεις είναι ιδιαίτερα χρήσιμα (!!!).

8.

Τελειώνει ο αγώνας με το τέλος της απεργίας και με την επιστροφή στη δουλειά; Σίγουρα, ΟΧΙ! Ίσως, σε αυτό το τεύχος, να έχουμε επαναλάβει πολλές φορές το αυτονόητο, αλλά πιστεύουμε ότι πολύ συχνά δε δίνεται αρκετή προσοχή στα βασικά και ουσιαστικά. Όποιος διαβάζει αυτό το τεύχος δε σημαίνει ότι είναι και αναρχο-συνδικαλιστής (το ελπίζουμε), αλλά η εμπειρία και οι ιδέες που εκφράζονται εδώ, είναι χρήσιμες σε όλους τους αγωνιστές και μαχητές της εργατικής τάξης. Εμείς όμως, από την άλλη πλευρά, σαν αναρχο-συνδικαλιστές παλεύουμε για περισσότερα από ένα καλύτερο μισθό και καλύτερες συνθήκες δουλειάς (όπως και γι' αυτά, επίσης). Βασικός σκοπός μας είναι η καταστροφή της ταξικής κοινωνίας και του μισθωτού συ-

στηματος εργασίας. Δουλεύουμε και αγωνιζόμαστε για μια ελεύθερη κοινωνία η οποία θα βασίζεται στη παραγωγή για τα αναγκαία και όχι για το κέρδος. Πιστεύουμε ότι για να πετύχουμε αυτή την ελεύθερη κομμουνιστική κοινωνία, η εργατική τάξη πρέπει να πάρει στα χέρια της την κοινωνία και τα μέσα παραγωγής. Η κοινωνική γενικευμένη απεργία είναι το όπλο με το οποίο η εργατική τάξη θα πραγματοποιήσει την κοινωνική επανάσταση. Μέχρι εκείνη την ώρα όμως, εμείς πιστεύουμε ότι πρέπει να ενθαρρύνουμε τους συναδέλφους εργάτες/εργαζόμενους να αναλάβουν ανεξάρτητη ταξική δράση για να κερδίσουν και να αποκτήσουν πεποίθηση και εμπιστοσύνη στη δύναμή τους και μαζί με τη γνώση και εμπειρία να αρχίσουν την κοινωνική επανάσταση.

Δεν είμαστε πολιτικοί ούτε πολιτευόμενοι, ούτε Μαρξιστές, ούτε Φιλελεύθεροι. Δεν επιθυμούμε να αναλάβουμε ή να καταλάβουμε την εξουσία για λογαριασμό των εργατών/εργαζόμενων. Εμείς απλά, πιστεύουμε ότι η απελευθέρωση των εργατών/εργαζόμενων είναι δουλειά και καθήκον των ίδιων των εργατών/εργαζόμενων και κανενός άλλου ή άλλων.

Η ΚΙΝΗΣΗ ΑΜΕΣΗΣ ΔΡΑΣΗΣ (DIRECT ACTION MOVEMENT)

Η Κίνηση Άμεσης Δράσης (DIRECT ACTION MOVEMENT) είναι μια αναρχο-συνδικαλιστική ομοσπονδία εργατών/εργαζόμενων. Είμαστε το Βρετανικό τμήμα της Διεθνούς Ένωσης Εργατών/Εργαζόμενων. (INTERNATIONAL WORKERS ASSOCIATION), η αναρχοσυνδικαλιστική Διεθνής (ANARCHO — SYNDICALIST) που ιδρύθηκε στο Βερολίνο το 1922.

Ο Αναρχισμός είναι ένα πολιτικό πιστεύω όπου όλες οι μορφές διακυβέρνησης είναι λάθος. Πιστεύουμε ότι όσο υπάρχει Κράτος, θα υπάρχει και η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, η μισθωτή σκλα-

βιά, ο πόλεμος και η καταπίεση. Ο Συνδικαλισμός είναι ένα πιστεύω όπου οι εργάτες/εργαζόμενοι θα πρέπει να πάρουν στα χέρια τους τον έλεγχο της κοινωνίας και πρέπει να αναδιοργανώσουν την κοινωνία πάνω στις βασικές αρχές των εργατικών ιδεών.

Ο Αναρχο-συνδικαλισμός συνδυάζει το καλύτερο του Αναρχισμού και του Συνδικαλισμού. Πιστεύουμε ότι η γενικευμένη απεργία είναι ο δρόμος μέσα από τον οποίο η εργατική τάξη θα ανατρέψει και θα συντρίψει το Κράτος και θα αρχίσει να φτιάχνει το αναρχο-συνδικαλιστικό σύστημα της αυτο-διεύθυνσης και της ελευθερίας.

Η DAM (DIRECT ACTION MOVEMENT) έχει παραρτήματα στις περισσότερες περιοχές της Βρετανίας. Η εφημερίδα μας είναι η Άμεση Δράση (DIRECT ACTION). Πολλά τοπικά παραρτήματα εκδίδουν επίσης τα δικά τους φυλλάδια και δελτία. Συμμετέχουμε σε όλους τους τομείς της κοινωνικής πάλης, στα σωματεία, στο αντιπολεμικό κίνημα, στις ομάδες των ανέργων, στο κίνημα γυναικών, στο κίνημα των καταλήψεων κ.λ.π. Αν θέλεις να γνωρίσεις περισσότερα για τη DAM, ή αν έχεις κάποια άλλα σχόλια και κριτικές πάνω σε αυτό το έντυπο έλα σε επαφή μαζί μας.

10 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΑΕΟΛΙΑΝ WIND ΚΑΙ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΛΙΒΕΡΕΤΟΥ

Ο Παναγιώτης Λιβερέτος γεννημένος το 1947 στην Κεφαλλονιά, φοίτησε σε Σχολή Εμπορικού Ναυτικού και συμμετείχε ενεργά στο Αναρχικό κίνημα τον Ιούλιο του 1976 μέσω της «επιτροπής για την απελευθέρωση του γερμανού αγωνιστή Ραλφ Πόλε». Τον Νοέμβριο του '76, μπάρκαρε από στον Πειραιά ναυτολογημένος σαν Β' Μηχανικός στο φορτηγό πλοίο M/V ΑΕΟΛΙΑΝ WIND.

Από την αρχή ο Λιβερέτος μαζί με τους περισσότερους συναδέλφους του διαπιστώνουν κι εκφράζουν την αντίθεσή τους για την ελλειπή σύνθεση του πληρώματος, την μη λειτουργία των φώτων πορείας, των συστημάτων εξαερισμού και πυρόσβεσης, την αχρηστία των σωστικών λεμβών, τη βρωμιά του πλοίου και την ακαταλληλότητα νερού και τροφίμων. Τον Ιανουάριο του '77 κι ενώ το πλοίο βρισκόταν στο Ρίο Ντε Τζανέιρο, ναύτες και αξιωματικοί κάνουν απεργία, φτιάχνουν κοινές επιτροπές κι αρχίζουν τον έλεγχο στο νερό και τα τρόφιμα πετώντας τα σάπια στη θάλασσα. Η συνεχής αντίθεση του Λιβερέτου και των συναδέλφων του στο κάτεργο των εφοπλιστών, κατέληξε στην απόλυσή του, την οποία επικύρωσε και το Ελληνικό - προξενείο - καλός υπηρέτης των συμφερόντων του κεφαλαίου.

Ο Λιβερέτος αγνόησε την απόλυση και μαζί με δεκατρείς άλλους ναυτικούς στις 31 Γενάρη προώθησαν στην αυθεντικότερη έκφραση της αντίθεσης με τους νόμους των αφεντικών, τη στάση και την κατάληψη του πλοίου που «κηρύχθηκε κοινωνική περιουσία των εργαζομένων». Το M/V ΑΕΟΛΙΑΝ WIND μετονομάστηκε σε M/V ΟΥΛΙΠΙΚΗ MAINXOF και αναρτήθηκαν πάνω: ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ. Οι στασιαστές ναυτικοί με τις δικές τους επιτροπές ανέλαβαν τον έ-

λεγχο στις αποθήκες τροφίμων, στα ψυγεία, τις δεξαμενές νερού και τη διαχείριση του απαλλοτριωμένου πλοίου.

Οι ενέργειές τους κατατρόμαξαν τους λακέδες των εφοπλιστών στο πλοίο - τον καπετάνιο, τον υποπλοίαρχο, τον α' μηχανικό και τον καμαρώτο - και κινητοποιήσαν τις προξενικές αρχές και τις δυνάμεις της Βραζιλιάνικης Χούντας. Μετά την άκαρπη προσπάθεια του έλληνα πρόξενου να πείσει τους ναυτικούς να εγκαταλείψουν τον αγώνα τους και να παραδοθούν ακολούθησε η καταστολή.

Την νύχτα της 1ης Φλεβάρη έγινε επίθεση στο πλοίο από Βραζιλιάνες μονάδες της στρατιωτικής αστυνομίας, του ναυτικού και κομάντος. Οι ναυτεργάτες σαμποτάρισαν τις ηλεκτρογεννήτριες και βύθισαν το πλοίο στο σκοτάδι αλλά χτυπημένοι όλη νύχτα, τελικά συνελήφθησαν μέχρι το πρωί.

Μετά τρεις βδομάδες ανακρίσεων και βασανιστηρίων στα κρατητήρια της φασιστικής χούντας οι 14 ναυτικοί κατάφεραν - μετά από απεργίες πείνας να επιστρέψουν στην «πατρίδα». Εδώ τους περιμένουν μια σειρά δίκες και καταδίκες από το Υπουργείο Ναυτιλίας και την εφοπλιστική εταιρεία.

Ο Λιβερέτος επιστρέφοντας συμμετέχει στο κίνημα και ιδιαίτερα στην εκτροπή του εορτασμού της πρωτομαγιάς του '77 από τους αναρχικούς. Μετά μια σειρά διώξεων που άρχισαν με 30 μήνες στέρηση του ναυτικού του φυλαδίου κατέληξε στις φυλακές Κορυδαλλού καταδικασμένος σε δυο χρόνια φυλακή «δι' απρόκλητον και εν ψυχρώ επίθεση» εναντίον του δικηγόρου των εφοπλιστών Παναγιώτη Βρεττού μέλους της ΕΔΑ.

Ο αριστερός δικηγόρος υπερασπιζόμενος τα καπιταλιστικά αφεντικά του είχε καταφερθεί ενάντια στους κατηγορούμε-

νους ναυτεργάτες και τους έβρισε ξεσηκώνοντας τις έντονες αποδοκιμασίες τους με αποτέλεσμα ο Βρεττός να μηνύσει το Λιβερέτο ότι το χαστούκισε. Οι αριστεροί δικηγόροι του Δημοκρατικού Συλλόγου Πειραιά έσπευσαν στο πλευρό του όμοιου τους Βρεττού και βοήθησαν όσο μπόρεσαν για να φυλακιστεί ο Λιβερέτος. Μέσα στη φυλακή έκανε 15 μέρες απεργία πείνας και έγραψε ένα κείμενο σχετικά μ' αυτήν που κυκλοφόρησε στην Αθήνα σε προκηρύξεις. Στην έφεση ο Βρεττός αναγκάστηκε μπροστά στο δημιουργημένο θόρυβο ν' αποσύ-

ρει την μήνυση και να έλθει σε συμβιβασμό.

Βγαίνοντας από τη φυλακή η απόγνωση του Λιβερέτου κορυφώθηκε. Οι ναυτεργάτες σύντροφοί του είχαν δασπαρεί αναγκασμένοι από την πολύμηνη παραμονή τους στην Αθήνα και την οικονομική τους ανέχεια να μπαρκάρουν. «Βρίσκοντας τον αναγκαστικά απομονωμένο η κοινωνία της σύφιλης θα τον κτυπήσει σαν χταπόδι. Από δω και πέρα, είτε μιλάμε για αυτοκτονία είτε για δολοφονία θα πρέπει να ενσούμε το ίδιο πράγμα».

ΚΕΙΜΕΝΟ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΠΕΙΝΑΣ

Για μας τους εργάτες για όλους τους εργαζόμενους για όλο το λαό υπάρχει μόνο μια προοπτική, η πάλη για την πλήρη κοινωνική απελευθέρωση, για την κατάργηση κάθε μορφής εξουσίας. Αυτό, αν λάβει κανείς υπ' όψη του τη συγκεκριμένη κατάσταση που βρισκόμαστε σήμερα μπορεί να γίνει με την αυτόνομη οργάνωση κάθε κλάδου και στη συνέχεια με την ισότιμη συνεργασία όλων των ανθρώπων που έχουν συμφέρον να αμφισβητήσουν τη σημερινή κατάσταση.

Με τη συμμετοχή μου στην προσπάθειά μας να λύσουμε ένα σωρό προβλήματά μας στο «ΑΕΟΛΙΑΝ WIND» είδα ξεκάθαρα όλες τις πτυχές της εξουσίας. Στο όνομα του εφοπλιστικού κεφαλαίου κινητοποιήθηκε η βραζιλιάνικη χούντα και μας βασάνισε. Το ίδιο και το κράτος με όλο το μηχανισμό του, και συγκεκριμένα το Υ.Ε.Ν. που πέτυχε χθες να μας δικάσει με την κατηγορία της στάσης. Το ίδιο και η Π.Ν.Ο. - ο κυβερνητικός συνδικαλισμός - αλλά και όλοι όσοι έτρεχαν να πουν «Ναι μεν, αλλά...».

Σ' αυτή μας τη συγκεκριμένη πάλη, ενάντια στα ναυτεργατικά μας συμφέροντα τάχτηκε και ο δικηγόρος των εφοπλιστών Παναγιώτης Βρεττός και το «Προσδευτικό» διοικητικό συμβούλιο του Δικηγορικού Συλλόγου Πειραιά.

Άρχισα την απεργία πείνας γιατί δεν δέχομαι τον τίτλο του κατηγορούμενου ούτε τις συνθήκες κράτησής μου. Με κατηγορούν για ξυλοδαρμό του δικηγόρου Παναγιώτη Βρεττού που υπερασπιζόταν τους εφοπλιστές και μου ρίχνουν δυο χρόνια φυλακή, ενώ τις ίδιες μέρες ο ήλιος που σκότωσε εν ψυχρώ τη Μαρία Καλαβρού στις 21.4.67 δικάζεται τρία χρόνια.

Πραγματικά ξέρω ότι είμαι ένας αιχμάλωτος πολέμου που γίνεται ανάμεσα στην εργατική τάξη και τους εκμεταλλευτές της, ανάμεσα στην εξουσία και στους εξουσιαζόμενους. Και τη στιγμή που η δομή, η ύπαρξη της εξουσίας των εκμεταλλευτών στηρίζεται καθαρά πάνω στη βία δεν αναγνωρίζουν σε μας ούτε τη στοιχειώδη αυτοάμυνα. Θέλουν να μας επιβάλλουν έναν τρόπο ύπαρξης που αν τον δεχτούμε πιστεύω ότι δεν θα έχουμε κανένα δικαίωμα να λεγόμαστε άνθρωποι. Στη συνέχεια όποιος αμφισβητήσει αυτό το καλούπι κινδυνεύει να βρεθεί στη φυλακή. Χειρότερο πάντως από τη γυμνή βία της εξουσίας είναι η προπαγάνδα της, η ψυχολογική βία, αυτή που θέλει να σε πείσει εσένα τον ίδιο ότι είσαι κατηγορούμενος. Γι' αυτούς τους λόγους κάνω απεργία πείνας.

Οι κατηγορούμενοι δεν υπάρχουν μέσα στο λαό, μέσα στην εργατιά. Για μένα στη συγκεκριμένη περίπτωση κατηγορούμενοι είναι το εφοπλιστικό κεφάλαιο, η κρατική εξουσία, οι λακέδες ψευτοσυνδικαλιστές, και μαζί ο δικηγόρος Π. Βρεττός και το Δ.Σ. του Δικηγορικού Συλλόγου Πειραιά.

Παναγιώτης Λιβερέτος, Β' Μηχανικός (1977)

Η καταστολή στις αμερικάνικες φυλακές

Η ΠΑΡΑΝΟΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΟΝ

Ο Μπιλλ Ντιούν είναι φυλακισμένος στις αμερικάνικες φυλακές της Μάριον. Η έκθεσή του για την καταστολή στη Μάριον, η οποία στοχεύει στους «ανατρεπτικούς», αποκαλύπτει ότι οι αμερικάνικες φυλακές, όπως και οι αγγλικές, χρησιμοποιούνται για να εξευτελίσουν και να διαλύουν κάθε αντίσταση.

Πρόσφατα δόθηκαν 5 δισεκατομμύρια δολάρια σε 626 καινούριες φυλακές. Το 1985, 1.540 άντρες και γυναίκες περίμεναν να εκτελεστούν μετά από δικαστικές απο-

φάσεις. Το 40% των μελλοθάντων κρατουμένων είναι νέγροι (οι μαύροι είναι το 11% του συνολικού πληθυσμού). Οι ουρές των μελλοθάντων ήταν τόσο πολυπληθείς, ώστε ο διευθυντής των φυλακών του Τέξας ζήτησε από το δικαστήριο την άδεια να επιτρέψει μόνο μια εκτέλεση τη μέρα.

Μετά την εκλογή του Ρήγκαν το 1981, οι «ουρές των μελλοθάντων» προοδευτικά δεκαπλασιάστηκαν. Ο μέσος όρος ηλικίας των καταδικασμένων σε θάνατο είναι κάτω από είκοσι χρονών.

Το Σωφρονιστικό Ίδρυμα των Ηνωμένων Πολιτειών στη Μάριον (U.S.P. Μάριον) είναι εγκατεστημένο σε μια απομακρυσμένη αγροτική περιοχή στο Νότιο Ιλλινόις, περίπου 300 μίλια από την πόλη Σικάγο. Σ' αυτή την πρωτόγονη περιοχή που είναι γνωστή για την υψηλή ανεργία και την οικονομική καταπίεση βρίσκονται πολλές κρατικές φυλακές.

Το U.S.P. Μάριον χτίστηκε αρχικά για ν' αντικαταστήσει το κακόφημο Ομοσπονδιακό Σωφρονιστήριο Αλκατράζ, που έκλεισε το 1963. Το Μάριον είναι φυλακή «υψίστης ασφαλείας», έχει το μεγαλύτερο δείκτη ασφαλείας από τις 47 φυλακές που υποστηρίζονται από την ομοσπονδιακή κυβέρνηση (κάθε πολιτεία έχει το δικό της σωφρονιστικό σύστημα, ανεξάρτητο από τις ομοσπονδιακές φυλακές που στεγάζουν περίπου 35.000 κρατούμενους· μερικές πολιτείες έχουν ακόμα μεγαλύτερες φυλακές από τις ομοσπονδιακές). Κατά τη διάρκεια της πρόσφατης ιστορίας το Μάριον χρησιμοποιήθηκε αρχικά για να στεγάσει νεαρούς κρατούμενους και κάποιους που θεωρήθηκαν μειωμένης επικινδυνότητας. Αυτό έγινε για να δοκιμασθεί η ασφάλεια της συγκεκριμένης φυλακής. Τα πράγματα άλλαξαν όταν στα 1973 χτίστηκε εκεί μια βάρβαρη μονάδα ελέγχου, το μπλοκ Η, στο οποίο οι κρατούμενοι καταδικάζονται να περνούν χρόνια σχεδόν απόλυτης απομόνωσης.

Κατά τη δεκαετία του '70, στάλθηκαν εκεί κρατούμενοι με μεγάλες ποινές (41 χρόνια κατά μέσο όρο), καθώς και κάποιιοι που θεωρήθηκαν άτομα υψηλής επικινδυνότητας, εφ' όσον είχαν στο ενεργητικό τους αποδράσεις, πολιτική δραστηριότητα ή βία. Οι συνθήκες άρχισαν να χειροτερεύουν καθώς διατέθηκε προσωπικό για να ενασχοληθεί και να εντρυφήσει σ' αυτούς που έχουν ιδιαίτερα βίαιες τάσεις. Κάνοντας κοινωνικούς πειρατισμούς για να εδραιώσουν την εξουσία τους πάνω στα «κακά γαϊδούρια» επέβαλλαν καινούργιους περιορισμούς και νέα βασανιστήρια.

Στα 1979 και 80 με μια σειρά από γενικές απεργίες οι κρατούμενοι διαμαρτυρήθηκαν για την κακομεταχείρισή τους. Η διοίκηση απάντησε με την κατάργηση των παραγωγικών, επαγγελματικών και εκπαιδευτικών προγραμμάτων, κι επιπλέον μετέφεραν όλον τον εξοπλισμό σ' άλλα ιδρύματα. Η ζωή τότε στο U.S.P. Μάριον περιορίστηκε στο μέτρο του χρόνου και σε μια δίωρη καθημερινή «διασκέδαση» έξω από το κτιριακό συγκρότημα.

Στις 27 Οκτώβρη του 1983 η φυλακή έγινε ακόμα πιο αυστηρή και «κλειστή» ακόμα περισσότερο, πράγμα που σημαίνει ότι όλοι οι φυλακισμένοι περιορίστηκαν στα κελιά τους και τρέφονταν με μειωμένα γεύματα. Ο λόγος που επικαλέστηκαν οι αρχές, ήταν «πράξεις βίας» και

τη δολοφονία δυο φρουρών. Εντούτοις, στην πραγματικότητα η βία εδώ δεν είναι μεγαλύτερη απ' ό,τι στις άλλες φυλακές, στις βιαιότητες ενέχονται μόνο μικρές μειοψηφίες, και οι φόντοι των δυο φρουρών ήταν απομονωμένα περιστατικά που συνέβησαν στη μονάδα ελέγχου (το οποίο είναι ένα εντελώς απομονωμένο κομμάτι της φυλακής) πέντε μέρες πριν οι κανονισμοί γίνουν τόσο αυστηροί, κι αυτό το χρησιμοποιήσαν σα δικαιολογία. Το Γραφείο των Φυλακών έκανε μια σειρά νομικών ενεργειών και ταυτόχρονα δόθηκε η αναφορά ενός συμβούλου στο Κογκρέσο. Τα πρακτικά αυτών των διαδικασιών αποκάλυψαν και επιβεβαίωσαν ότι τα συμβάντα χρησιμοποιήθηκαν μόνο και μόνο για να θεσμοθετήσουν έναν ήδη υπάρχοντα σχεδιασμό για την καταστολή.

Κατά τη διάρκεια του «κλεισίματος» της φυλακής, συμμορίες με ονόματα του τύπου «Η Α ΟΜΑΔΑ» και «ΜΠΛΕ ΚΕΡΑΥΝΟΣ» γύριζαν μες στη φυλακή και άπλωναν με έξαψη την καταστολή σ' όλο το κτίριο. Ντυμένοι με εξοπλισμό για συγκρούσεις, συμπεριλαμβανομένων και πανομοιότυπων μπουφάν, φορώντας κράνη με σκοτεινά καλύμματα για το πρόσωπο και χωρίς τις ταμπελίτσες με τα ονόματα, αυτές οι ροπαλοφόρες ομάδες τρομοκρατούσαν τους φυλακισμένους με ξυλοδαρμούς κατά τη διάρκεια «αυθαίρετων μετακινήσεων» από τα κελιά και για τόσα «αποτρόπαια εγκλήματα» όπως το να ξεχάσεις να επιστρέψεις το άδειο πακέτο του αλατιού μετά από το γεύμα, ή για «κακή συμπεριφορά». Όλα τα πράγματα των κρατούμενων κατασχέθηκαν και μερικά καταστράφηκαν. Το φαγητό ήταν βρώμικο και μολυσμένο. Άφηναν τα παράθυρα ανοιχτά το χειμώνα, όταν είχε πολύ κρύο. Οι κρατούμενοι αλυσοδέονταν στα στενά κρεβάτια (καθήλωση) για μεγάλα χρονικά διαστήματα και αφήνονταν στα κελιά δεμένοι με χειροπέδες για μέρες. Μας έβξαν εργαλεία στον πρωκτό, δίδαν για να ερευνηθούν για «προϊόντα λαθρεμπορίου» - ναρκωτικά - αλλά στην πραγματικότητα το έκαναν για να μας βασανίζουν. Οι φύλακες, πολλοί μαζί, έδερναν τους κρατούμενους κάνοντας ταυτόχρονα αισχύρες και άκρες εξευτελιστικές παρατηρήσεις. Οι προσφυγές στο δικαστήριο που έχουν εξεταστεί (εκκρεμούν πολλές ακόμα, καταδεικνύοντας την υπερβολικά περιορισμένη χρησιμότητα των αστικών δικαστηρίων για την ανακούφιση από τους αιτίους της καταπίεσης) αναφέρουν 110 περιστατικά αγριότητας και περίπου 40 πρωκτικές έρευνες. Αυτά είναι μόνο ένα ελάχιστο μέρος απ' αυτά που συμβαίνουν στους κρατούμενους, όταν τους έχουν στερήσει την επαφή με τους δικηγόρους. Τα υπόλοιπα κρύβονται από τη δικαστική εξουσία, που είναι απρόθυμη ν' αποκαλύψει τον ταπεινωτικό εξανδραποδισμό των φυλακισμένων και τη μετατροπή τους σ' εξευτελισμένα θύματα.

Μετά από μερικούς μήνες, η έμπρακτη βία ενάντια στους φυλακισμένους ελαττώθηκε. Στην πιο παθητική τρέχουσα κατάσταση 340 κρατούμενοι στο U.S.P. Μάριον αναγκάστηκαν να ελέγχουν την κατάσταση σε κάθε μονάδα. Οι προσβολές τώρα είναι περισσότερο ψυχολογικές. Για το σύνολο των κρατούμενων, αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να μένουν σ' ένα κελί εξήμισι ως οχτώμισι πόδια διαστάσεων (2X2.50 μέτρα). Μια ώρα τη μέρα περνάει με το μέτρημα και την ταξινόμηση των φυλακισμένων έξω από τα κελιά. Οι δυο ώρες διασκέδασης που αναλογούν σε κάθε μονάδα, μοιράστηκαν μεταξύ μιας κλειστής, σαν κοτέτσι, αυλής και σ' ένα διάστημα άλλων δραστηριοτήτων. Στη διάρκεια των δυο αυτών ωρών, οι κρατούμενοι είναι δεμένοι με χειροπέδες με τα χέρια στην πλάτη και «συνοδεύονται» από έναν φρουρό που κραδαίνει ένα ρόπαλο από πάνω τους. Η αλληλογραφία επιτρέπεται πολύ σπάνια. Εκτός από το σκούπισμα κάποιων πατωμάτων, άλλη δουλειά δεν υπάρχει. Έρευνες, έρευνες στους γυμνωμένους κρατούμενους, βία, συμπεριλαμβανόμενα τα πρακτικά κλίσματα, αλυσσοδέματα σε κρεβάτια, περιορισμοί σε μικρά κελιά με πολύ μικρά κάγκελα και ξυλοδαρμοί, «προσφέρονται» τότε - τότε ενάντια στην όχι συχνή αντίσταση.

Ο κατασταλτικός χαρακτήρας του Μάριον διαμορφώνεται με ατέλειωτες ώρες μέσα στα κελιά, επανειλημμένους βασανισμούς και απομόνωση, πλαισιωμένα με τεχνητή «πειθώ» και προάγοντας την αβεβαιότητα, τα συναισθήματα απελπιστικής αδυναμίας μπρος στην εξουσία και δημιουργώντας μεγάλη ένταση. Μυριάδες εξευτελιστικοί κανονισμοί υπάρχουν, που κανείς δεν τους ξέρει όλους κι ούτε βέβαια μπορεί να τους μαντέψει. Από καιρό σε καιρό, κάποιο διάταγμα εμφανίζεται, με φανερό την προσπάθεια ν' αυξηθεί η ένταση και η ψυχολογική βία εντείνεται. Αυτή την εποχή περνάμε μια τέτοια περίοδο ψυχολογικής εξόντωσης.

Διάφοροι φρουροί επιβάλλουν διαφορετικούς κανονισμούς σε διαφορετικές ώρες και επιλεκτικά. Η ανυπακοή σ' αυτούς τους αυθαίρετους κανονισμούς, καταγράφεται συνήθως σαν «άρνηση του κρατούμενου να υπακούσει σε μια διαταγή» και το αποτέλεσμα είναι ότι κανείς κρατούμενος δεν ξέρει αν ή τότε θα τον χώσουν στην «τρύπα», για κάτι που ούτε καν ήξερε ότι το έκανε λάθος ή παράνομο. Αυτό, όμως, που κάνει αυτές τις «παραβιάσεις νόμων» να είναι πράγματι επικίνδυνες, είναι ότι μπορεί να συσσωρευθούν περισσότερο από ένα χρόνο επιπλέον φυλάκισης από την αρχική ποινή. Άλλοι βασανισμοί περιλαμβάνουν τις βρισιές, την παραβίαση του ταχυδρομείου, της ιδιοκτησίας, της νόμιμης δουλειάς, τις θρησκευτικές τελετουργίες, τους αυθαίρετους εγκλεισμούς στα κελιά, τις ατομικές μετακινήσεις, και

τη δημιουργία ανυπέβλητων γραφειοκρατικών εμποδίων. Αν και το προσωπικό το αρνείται, ο προφανής στόχος αυτών των διαρκών παρενοχλήσεων, είναι να εξαναγκάσουν τους κατάδικους να κάθονται στις γωνίτσες των κελιών τους και να τους εμποδίσουν από να δημιουργήσουν τον απαραίτητο ζωτικό χώρο, που θα τους επιτρέψει ν' αντισταθούν ψυχολογικά στην καταπίεση που υφίστανται.

Δεν υπάρχουν στάνταρ κριτήρια για τη μεταγωγή ενός κρατούμενου στο Μάριον. Οι συνηθισμένες ετυμολογίες με τις οποίες τους στέλνουν εδώ, είναι για βία, επιθετική συμπεριφορά, ή για απόπειρες απόδρασης από άλλη φυλακή, αλλά στην πραγματικότητα είναι μόνο δικαιολογίες. Αλλά προβάλλουν ένα κάλυμα για να μπορούν να δημιουργήσουν νομοθετήματα που θα τιμωρούν όλο και περισσότερο, όλο και αυστηρότερα. Στους κατάδικους δεν επιτρέπεται καμιά ανάμειξη σ' όλη αυτή τη μεθόδευση και η διοίκηση επιμένει ότι κάθε απόφαση και κίνηση της προκύπτει με βάση την «αντικειμενική κρίση».

Η επίσημη αιτιολόγηση που προβάλλεται για την ύπαρξη της U.S.P. Μάριον, είναι ότι με την ύπαρξη μιας τόσο κληρονομιάς φυλακής, οι άλλες 46 ομοσπονδιακές φυλακές θα μπορούσαν να γίνουν πιο φιλελεύθερες. Αυτός ο ισχυρισμός διαψεύδεται από την πραγματικότητα: η Μάριον λειτουργεί.....περισσότερο σαν μια άγκυρα που τραβά όλο το υπόλοιπο σύστημα προς το καταπιεστικότερο άκρο. Πράγματι, είναι ανεξέλεγκτη η επέκταση των εξοντωτικών μονάδων ελέγχου και στις άλλες ομοσπονδιακές φυλακές, σύμφωνα με το πρότυπο της Μάριον. Ούτε έχουν μειωθεί οι βιαιότητες στις άλλες φυλακές από το φόβο της Μάριον, παρά το ότι είναι το μοντέλο της «συγκεντρωτικής φυλακής» κι ενώ είναι γνωστή σαν το «τέλος του δρόμου».

Η αυξανόμενη χρήση της Μάριον ενάντια σε ανθρώπους που δεν έχουν χαρακτηριστεί «βίαιοι και επικίνδυνοι» στις άλλες φυλακές, καθώς περνάει ο χρόνος καταδειχνει πως η «ασφάλεια» του Γραφείου των Φυλακών ενδιαφέρεται λιγότερο για τις δημόσιες σχέσεις απ' ό,τι δείχνει. Για τι πραγματικά ενδιαφέρεται, φαίνεται από τ' ότι στη Μάριον φυλακίζουν όλο και περισσότερους ανθρώπους που δρούσαν στους δρόμους, πολιτικούς κρατούμενους, οργανωτές παρεμβάσεων κ.ά. παρά το πολιτικό κόστος που έχουν και σε σχέση με τους κρατούμενους και σε σχέση με τον κόσμο.

Bill Dune
Φυλακές Marion
(Μετάφραση από το Knipselgrant, Γενάρης '87)

ERRICO MALATESTA

Η πρακτική
της επανάστασης

Εμείς αντίθετα πιστεύουμε ένα ιδανικό και αγωνιζόμαστε γι αυτό, θα θέλαμε να το δούμε πραγματοποιημένο, αλλά δεν πιστεύουμε ότι ένα ιδανικό ελευθερίας, δικαιοσύνης και αγάπης θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί διαμέσου της κυβερνητικής βίας.

Δεν θέλουμε να πάρουμε την εξουσία ούτε εμείς ούτε κανενός άλλος. Από έλλειψη δύναμης αναγκαζόμαστε να μην μπορούμε να εμποδίσουμε την ύπαρξη και τη δημιουργία κυβερνήσεων, αλλά δυναμώνουμε και θα συνεχίσουμε να δυναμώνουμε, μέχρι οι κυβερνήσεις να αποδυναμωθούν το περισσότερο δυνατό και γι αυτό είμαστε έτοιμοι να αντιδρούμε όταν πρόκειται για το αποδυναμώμα μιας κυβέρνησης χωρίς να μας απασχολεί πολύ αυτό που θα γίνει μετά.

Για μας η βία δεν εξυπηρετεί και δεν μπορεί να εξυπηρετεί παρά μόνο την απώθηση της βίας και μόνο όταν χρησιμοποιείται για να φθάσει σε θετικούς σκοπούς, ή αποτυχαίνει πλήρως, ή κατορθώνει να εγκαθιδρύσει την καταπίεση και την εκμετάλλευση, του ενός πάνω στους άλλους.

Το φτιάξιμο μιας κοινωνίας ελεύθερων ανθρώπων και η προοδευτική καλύτερηση δεν μπορεί να είναι παρά το αποτέλεσμα της ελεύθερης εξέλιξης.

Να καταρίπτουμε ή να βοηθούμε στην κατάρριψη της πολιτικής εξουσίας, οποιασδήποτε μορφής με όλη τη σειρά καταπιεστικών δυνάμεων που την υποστηρίζουν. Να εμποδίζουμε ή να προσπαθήσουμε να εμποδίσουμε καινούριες κυβερνήσεις και καταπιεστικές δυνάμεις, σε όλες τις περιπτώσεις να μην αναγνωρίζουμε καμιά κυβέρνηση και να επιμένουμε στον αγώνα ενάντια στην εξουσία και να απαιτούμε στηριζόμενοι στη δύναμη, το δικαίωμα να οργανωθούμε και να ζούμε όπως μας αρέσει και να πειραματιζόμαστε σε κοινωνικές φόρμες που μας φαίνονται καλύτερες, πάντα βέβαια χωρίς να δένουν την ελευθερία των άλλων: να η αποστολή μας.

Έξω απ' αυτό τον αγώνα ενάντια στην κυβερνητική επίθεση που παράγει και κάνει δυνατή την καπιταλιστική εκμετάλλευση, όταν θα έχουμε σπρώξει και βοηθήσει το λαό να κοινοποιήσει τον υπάρχοντα πλούτο και ειδικά τα μέσα παραγωγής, όταν θα έχουμε φτάσει στο σημείο όπου κανένας δε θα μπορούσε να επιβάλλει στους άλλους τη θέλησή του και κανένας δε θα μπορούσε με τις δυνάμεις του να κλέψει απ' τους άλλους το προϊόν της εργασίας τους, εμείς δεν θα μπορούσαμε πια να δρούμε διαμέσου της προπαγάνδας και του παραδείγματος.

Να καταστρέψουμε τους θεσμούς, τους μηχανισμούς, τους υπάρχοντες κοινωνικούς οργανισμούς. Βέβαια αν πρόκειται για κατασταλτικούς θεσμούς· αλλά αυτοί δεν είναι παρά μικρό μόνο πράγμα στη περίπλοκη κοινωνική ζωή.

Αστυνομία, στρατός, φυλακές, δικαστικά σώματα, οικοδομήματα ισχυρά για το κακό, δεν ασκούν παρά παρασιτική λειτουργία. Υπάρχουν όμως άλλοι θεσμοί και άλλες μορφές οργάνωσης που καταφέρνουν να σιγουρέψουν τη ζωή της ανθρωπότητας. Αυτοί οι θεσμοί δεν μπορούν να καταστραφούν με σκοπιμότητα αν δεν αντικατασταθούν με κάτι καλύτερο. Η ανταλλαγή των πρώτων υλών και των προϊόντων, το μοίρασμα των τροφών, οι διηρόδρομοι, τα ταχυδρομεία και όλες οι δημόσιες υπηρεσίες, που ελέγχει το κράτος ή ιδιώτες, έχουν οργανωθεί με τρόπο ώστε να εξυπηρετούν συμφέροντα μονπωλιακά και καπιταλιστικά, αλλά αντιστοιχούν σε πραγματικά ενδιαφέροντα του πληθυσμού. Δεν μπορούμε να τις διαλύσουμε (και τελικά δε θα το επέτρεπε κι ο κόσμος) χωρίς να τους ξαναοργανώσουμε με καλύτερο τρόπο. Κι αυτό δεν μπο-

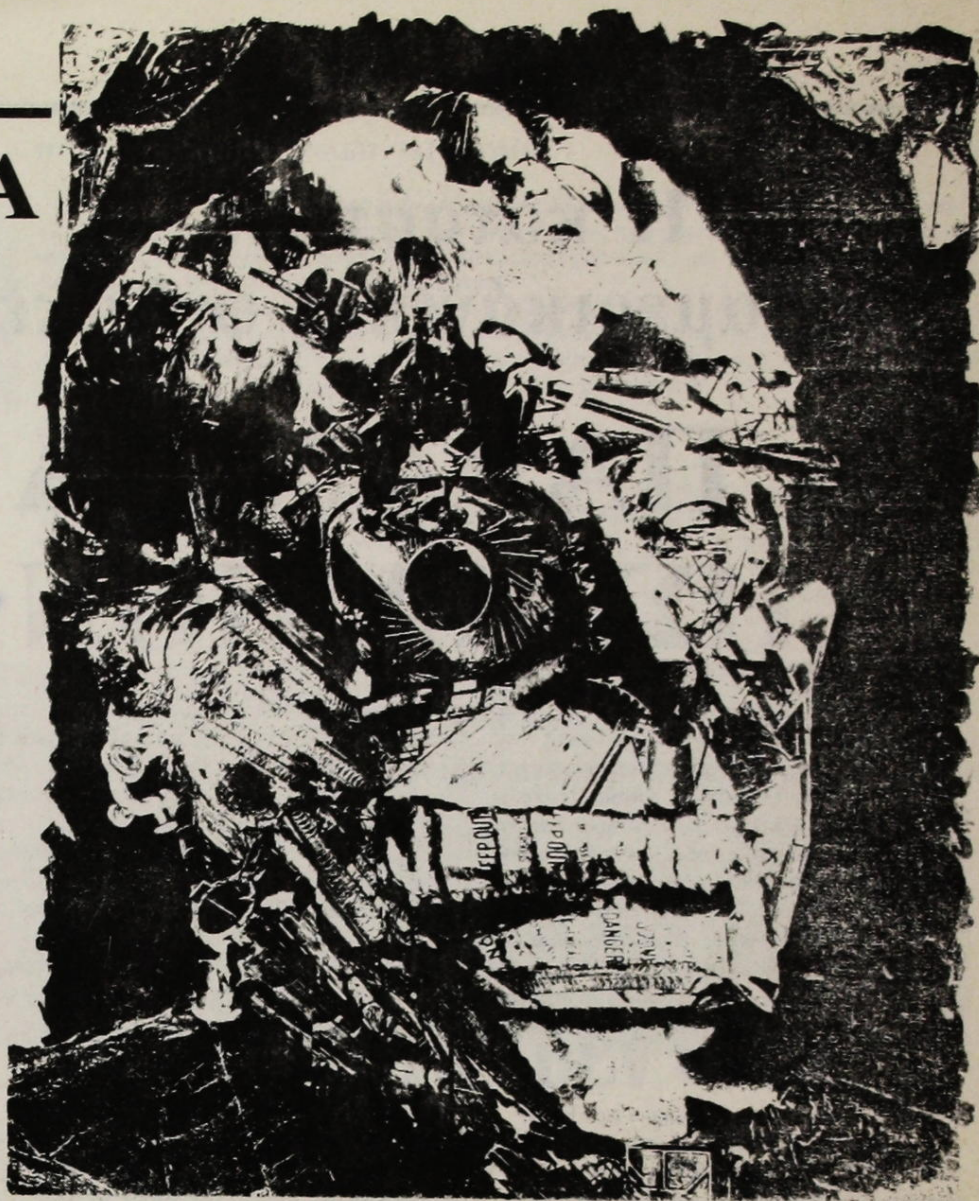
ρεί να γίνει σε μια μέρα. Ούτε, με τη σημερινή κατάσταση πραγμάτων έχουμε τις απαραίτητες ικανότητες να το κάνουμε. Θα ήμασταν λοιπόν ευτυχισμένοι εάν, περιμένοντας να το κάνουν οι αναρχικοί, το έκαναν κάποιοι άλλοι ακόμα και με κριτήρια διαφορετικά απ' τα δικά μας.

Η κοινωνική ζωή δεν παραδέχεται διακοπές, ο κόσμος θέλει να ζει τη μέρα της επανάστασης, την επομένη και πάντα. Θα μπαίναμε σε δύσκολη θέση, θα ήταν κίνδυνος για την εξέλιξη των ιδεών μας, εάν θα έπρεπε να συγκεντρώσουμε τις ευθύνες για μια διάλυση που θα έβαζε σε κίνδυνο την συνέχιση της ζωής.

Συζητώντας πάνω σ' αυτά μπήκε στη Βιέννη το ζήτημα του χρήματος, ζήτημα σοβαρό τώρα παρά ποτέ. Συνήθως στο χώρο μας λύνεται απλοϊκά το ζήτημα λέγοντας ότι το χρήμα πρέπει να καταργηθεί. Και πάει καλά εάν πρόκειται για μια αναρχική κοινωνία, ή για μια υποθετική επανάσταση, που θα γίνει σ' εκατό χρόνια πάντα με την προϋπόθεση ότι οι μάζες θα μπορούσαν να γίνουν αναρχικές και κομμουνιστικές, πριν μια επανάσταση αλλάξει ριζικά τους όρους με τους οποίους ζουν.

Μα σήμερα το ζήτημα έχει διαφορετικές περιπλοκές. Το χρήμα είναι μέσο ισχυρό εκμετάλλευσης και καταπίεσης αλλά είναι το μόνο μέσο (απ' την τυρρανική δικτατορία μέχρι την πιο ειδυλλιακή συμφωνία) που έχει επινοηθεί απ' την ανθρώπινη διάνοια, για να κανονίζει αυτόματα την παραγωγή και το μοίρασμα.

Για την ώρα, ίσως περισσότερο από το ν' ανησυχούμε για την κατάργηση του χρήματος, θα χρειαζόταν να ψάξουμε ένα τρόπο, γιατί το χρήμα να αντιπροσωπεύει αληθινά τη χρήσιμη δύναμη που παίρνει αυτός που το κατέχει.

Αλλά ερχόμαστε στην άμεση πρακτική, που είναι το ζήτημα που συζητιόταν στη Βιέννη. Ας φανταστούμε ότι αύριο συμβαίνει μια νικηφόρα εξέγερση. Αναρχία ή όχι αναρχία, χρειάζεται ο πληθυσμός να συνεχίσει να τρώει και να ικανοποιεί τις πρωταρχικές του ανάγκες. Χρειάζεται οι μεγάλες πόλεις να επισιτίζονται λίγο-πολύ όπως συνήθως. Αν οι χωρικοί και οι νταλκίερδες αρνηθούν να παράγουν τα προϊόντα που βρίσκονται στα χέρια τους και τις ασχολίες τους αδικαιολόγητα, χωρίς να εισπράττουν χρήμα που έχουν συνηθίσει να θεωρούν σα πραγματικό πλούτο, τότε τι θα γίνει;

Θα τους υποχρεώσεις με τη βία;

Τότε όχι μόνο αντίο αναρχία, αλλά αντίο οποιαδήποτε εξέλιξη προς το καλύτερο. Η Ρωσία να διδάσκει. Λοιπόν;

Αλλά απαντούν γενικά οι σύντροφοι, οι χωρικοί θα καταλάβουν τα πλεονεκτήματα του κομμουνισμού ή τουλάχιστον της άμεσης ανταλλαγής εμπορεύματος με εμπόρευμα.

Εντάξει, πολύ καλά, αλλά όχι βέβαια σε μια μέρα, κι ο πληθυσμός δεν μπορεί χωρίς να φάει ούτε μια μέρα. Εγώ δεν έχω πρόθεση να προτείνω λύσεις. Εννοώ μόνο να εντείνω την προσοχή των συντρόφων απέναντι σε πολύ σοβαρά προβλήματα μπροστά στα οποία θα βρεθούμε στην πραγματικότητα του αύριο.

Οι σύντροφοι ας παραθέσουν τις απόψεις τους πάνω στο ζήτημα και ο φίλος και σύντροφος COLOMER ας μην σκανδαλίζει και ας μην αγανακτεί. Αν αυτά είναι για κείνον νέα προβλήματα, οι αναρχικοί δεν πρέπει να τρομάζουν μπροστά τους.

Η ΣΚΩΤΛΑΝΤ ΓΥΑΡΝΤ ΕΦΑΡΜΟΖΕΙ «ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ ΚΥΝΗΓΙ - ΦΑΚΕΛΛΩΜΑ»

Για να ανακαλύψει τον δολοφόνο δυο μαθητριών, η βρετανική αστυνομία ζήτησε από 2.000 ανθρώπους να προσκομίσουν «εθελοντικά» μικροποσότητες σάλιου και αίματος. Πρόκειται για μέθοδο βιολογικού ελέγχου που έχει ήδη εφαρμοστεί στους υποψήφιους μετανάστες.

Βιολογικό κυνήγι λοιπόν σε τρία μικρά χωριά του Leicestershire όπου η αστυνομία προσπαθεί μάταια να βρει τον δολοφόνο των δυο μαθητριών του Δημοτικού Lynda Mann και Dawn Ashtwarth. Ζητήθηκε λοιπόν από 2.000 άτομα ηλικίας 16 - 34 χρόνων, που κατοικούν στην περιοχή, να δώσουν αίμα και σάλιο, κύτταρα των οποίων θα συγκριθούν με τα ίχνη που βρέθηκαν στα σώματα των βιασμένων και δολοφονημένων θυμάτων. Βέβαια η Σκότλαντ Γιάρντ επιμένει να τονίζει ότι η συμμετοχή στην έρευνα είναι εθελοντική, αλλά κι ένας ανεγκέφαλος θα μπορούσε να καταλάβει ότι όποιος αρνιόταν να «συνεργαστεί» θα κινούσε αυτόματα υποψίες και θα έμπλεκε σε περιπέτειες καθόλου ευχάριστες.

Ο Alec Jeffreys καθηγητής του πανεπιστημίου του Leicester, εφευρέτης αυτής της μεθόδου, τονίζει ότι αυτός ο τρόπος ελέγχου είναι το ίδιο αποτελεσματικός και αλάνθαστος μ' εκείνον των δακτυλικών αποτυπωμάτων, με το πλεονέκτημα να παρέχει ακλόνητες αποδείξεις γενετικής πατρότητας. Η φόρμουλα αυτής της μεθόδου έχει αγοραστεί από την εταιρεία χημικών προϊόντων I.C.I., που μάλιστα κατηγόρησε το υπουργείο εσωτερικών για το ότι χρησιμοποίησε τη μέθοδο χωρίς την έγκρισή της. Βέβαια η διαμάχη καλύφθηκε με μια κοινή δήλωση εταιρείας και υπουργείου που έλεγε ότι πάνω από οποιοδήποτε εμπορικό κέρδος, έρχεται η διευκόλυνση του έργου της αστυνομίας.

Άλλωστε η Αγγλική Κυβέρνηση δεν δυσκολεύτηκε καθόλου ν' ανακαλύψει νέα επίπεδα εφαρμογής του βιολογικού ελέγχου. Τα πλήθη των υποψήφιων μεταναστών για τη Βρετανία αποτελούν πρόσφορο έδαφος.

Στη Ντακκά, πρωτεύουσα του Μπαγκλαντές 2.700 γυναικόπαιδα περιμένουν μια άδεια παραμονής στο βρετανικό έδαφος για να ζήσουν μαζί με τον ξενιτεμένο πατέρα. Συνήθως οι μισές απ' αυτές τις αιτήσεις απορρίπτονται χωρίς δεύτερη ματιά.

Ήδη λοιπόν ειδικευμένοι γιατροί στο Πακιστάν και στο Μπαγκλαντές συλλέγουν κύτταρα αίματος που θα συγκριθούν μ' αυτά του πατέρα που ζει στην Αγγλία, έχοντας μάλιστα το θράσος να μιλάνε για εθελοντική συμμετοχή.

Βέβαια το Αγγλικό κράτος δεν ξοδεύει τόσα χρήματα για να εξακριβώσει το «αληθές της πατρότητας», αλλά για να φακελώσει βιολογικά τους μετανάστες προλετάριους που έχουν συχνά την «αναίσχυντη» τάση να εξεγείρονται ενάντια στις άθλιες συνθήκες ζωής τους μέσα στον Βρετανικό «παράδεισο».

Μήπως όμως θα μπορούσαμε να συνδιάσουμε αυτή τη μέθοδο, με τη σκοπιμότητα των ερωτηματολογίων που στα οποία αναγκάζεται ν' απαντήσει, και εδώ στην Ελλάδα οποιοδήποτε μέλος «ομάδας επικινδυνότητας» για AIDS στα σχετικά τεστ;

ραδιοτηλεόραση

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

ΔΕΝ «ΕΚΧΩΡΕΙ» ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

«**Τ**έρμα το κρατικό μονοπώλιο», κάτω απ' αυτόν τον τίτλο, φιλοκυβερνητικές εφημερίδες, παρουσίασαν στα τέλη του Φλεβάρη, το καινούριο νομοσχέδιο για την λειτουργία της ραδιοτηλεόρασης.

Ένα νομοσχέδιο που χαρακτηρίζεται όχι μόνο για την έκδηλη κερδοσκοπική του πρόθεση αλλά κύρια απ' την θεσμοποίηση ενός υπερσυγκεντρωτικού ελέγχου του κράτους πάνω στην λειτουργία του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης.

Λίγους μήνες μετά τις εξαγγελίες του Πατρός και του Υιού Παπαντρέου για «ελεύθερη ραδιοφωνία», έρχεται το νομοσχέδιο να απελπίσει τους «φιλελεύθερους» και «εναλλακτικούς» που πίστεψαν στους ρηθέντες λόγους.

Η πειραματική ραδιοφωνία όχι μόνο δεν καθιερώνεται αλλά αντίθετα εξοντώνεται μια και το νομοσχέδιο προβλέπει ποινικές κυρώσεις σ' όσους συνεχίζουν να προσπαθούν να εκφραστούν μέσα απ' το ραδιόφωνο.

Το νομοσχέδιο αυτό χαρακτηρίζεται τόσο από μια αντίπατικότητα, που πολλές φορές παίρνει τις διαστάσεις του γελίου, όσο και από ασάφεια μια και τα ουσιαστικότερα ζητήματα ορίζονται με προεδρικά διατάγματα.

...η ραδιοτηλεόραση τελεί... υπό «κοινωνικό έλεγχο»...

Διοικητική και οικονομική αυτοτέλεια παρουσιάζεται να έχει η ιδρυόμενη ανώνυμη εταιρεία: ΕΡΤ-Α.Ε., η οποία «τελεί υπό κοινωνικό έλεγχο, που ασκείται από την Αντιπροσωπευτική Συνέλευση Κοινωνικού Ελέγχου Τηλεθεατών-Ακρατών».

Ενώ το μετοχικό κεφάλαιο ανήκει αποκλειστικά στο κράτος (Άρθρ. 13§1), ενώ το διοικητικό συμβούλιο είναι κατά συντριπτική πλειοψηφία κυβερνητικό, ενώ ο υπουργός προεδρίας — δίκην, ελέω θεού, μονάρχη — ασκεί πλήρη έλεγχο στην λειτουργία και δραστηριότητα της ΕΡΤ-Α.Ε., με αρμοδιότητες ακύρωσης πράξεων της, με την δυνατότητα λογοκρισίας (Άρθρο 8§1,3 α), γ), δ) — η εισηγητική έκθεση μάλιστα για αυτοτέλεια και ο Κακλαμάνης σημερινός υπουργός προεδρίας κομπάζει πως καταργείται το κρατικό μονοπώλιο. Επαίρονται λοιπόν για την «λαϊκή συμμετοχή» και τον «κοινωνικό έλεγχο». Ενώ θα έπρεπε να καυχώνταν για αυτό που πραγματικό επιδιώκουν τον έλεγχο της κοινωνίας.

Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ!

Ποια όμως είναι η Αντιπροσωπευτική Συνέλευση Κοινωνικού Ελέγχου; 10 εκπρόσωποι της κυβέρνησης, 10 των κομμάτων, 3 της τοπικής Αυτοδιοίκησης, 2 της ΕΡΤ, 15 «εκπρόσωποι κοινωνικών και επιστημονικών φορέων», όπως η Γ.Σ.Ε.Ε. και ο Σύνδεσμος Ελλήνων Βιομηχάνων, και 10 «προσωπικότητες της τέχνης», που ορίζονται από κοινή απόφαση των υπουργών προεδρίας και πολιτισμού. Και τι κάνουν όλοι αυτοί; Γνωμοδοτούν. Αυτοί λοιπόν ασκούν τον «κοινωνικό έλεγχο» σ' ένα «σοσιαλιστικό» καθεστώς, αυτοί που ελέγχουν την ζωή μας, αυτοί γνωμοδοτούν για την όραση και την ακοή μας.

...ΓΙΑ ΕΝΑ 3° ΚΑΝΑΛΙ...

Για το «3° κανάλι», που φιγουράριζε πρωτοσέλιδο στις φιλοκυβερνητικές εφημερίδες, σαν η επιτυχία του καινούριου νομοσχεδίου, το Άρθρο 1, §6 ορίζει: «Με προεδρικό διάταγμα, που εκδίδεται με πρόταση του υπουργού προεδρίας της κυβέρνησης, μπορεί να ιδρυθεί Ελληνι-

κή Τηλεόραση-3, εντασσόμενη στον ενιαίο φορέα και να καθορισθεί ο τρόπος οργάνωσης και λειτουργίας». Με προεδρικό διάταγμα, λοιπόν, το νέο κανάλι «των πειραματισμών» και της «ελεύθερης δημιουργίας» όπως το ήθελαν πολλοί.

...Η ΕΡΤ-Α.Ε. «ΕΚΧΩΡΕΙ» ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ...

Εκτενής αναφορά απ' τον τύπο έγινε και για την δυνατότητα που παρέχεται απ' το νομοσχέδιο στην ΕΡΤ-Α.Ε. να εκχωρεί δικαίωμα ίδρυσης και λειτουργίας ραδιοφωνικών σταθμών τοπικής μόνο ισχύος, σε οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης, σε έλληνες πολίτες, ή σε νομικά πρόσωπα που ελέγχονται από Έλληνες». Και εδώ πάλι παρατηρούμε ότι όπου το νομοσχέδιο αναφέρεται σε «εκχώρηση» «ελευθεριών», γίνεται ασαφές και παραπέμπει ξανά σε προεδρικά διατάγματα, από τα οποία θα ορίζονται «οι γενικές αρχές λειτουργίας αυτών των ραδιοφωνικών σταθμών, καθώς και οι προϋποθέσεις και η διαδικασία για την χορήγηση των σχετικών αδειών, στο ίδιο προεδρικό διά-

ταγμα θα ορίζονται οι λόγοι και η διαδικασία αφαίρεσης της χορηγούμενης άδειας». (Άρθρο 2§4). Βλέπουμε λοιπόν ότι για το φλέγον ζήτημα της «ελεύθερης ραδιοφωνίας» το νομοσχέδιο παραπέμπει εις τα καλένδας, στα διατάγματα του προέδρου. Γιατί σαφέστατα δεν θα μπορούσε να διακηρύξει ότι η ραδιοφωνία ή θα είναι ελέγξιμη ή δεν θα υπάρχει. Γιατί θέλει να διατηρήσει ένα «σοσιαλιστικό» προσωπείο. Έτσι αφήνει τάχα «ανοιχτό» για το μέλλον το ζήτημα της «ελεύθερης ραδιοφωνίας».

...Τα πράγματα όμως δεν είναι και τόσο «ανοιχτά»...

Ορίζει λοιπόν το νομοσχέδιο ρητά ότι «η ίδρυση και λειτουργία ραδιοφωνικού δικτύου απαγορεύεται», (Άρθρο 2§4) καθώς και «η κάθε είδους εκπομπή ήχων και εικόνων με τις μεθόδους της ραδιοφωνίας και της τηλεόρασης, χωρίς την άδεια της παραγράφου 4 του άρθρου 2» (Άρθρο 16§1). Σύμφωνα τώρα με το Άρθρο 16§2, όποιος παραβιάζει «τις ανωτέρω διατάξεις τιμωρείται με φυ-

λάκιση τουλάχιστον τριών μηνών και με την καταδικαστική απόφαση διατάσσεται η δήμευση υπέρ της ΕΡΤ-Α.Ε. των μέσων εκπομπής ήχων και εικόνων»...

ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ

Αν μια ελευθερία προωθεί το νομοσχέδιο είναι η ελευθερία του κράτους να έχει τον πλήρη έλεγχο των μέσων μαζικής «ενημέρωσης», η ελευθερία να καταστέλλει κάθε κίνηση εκτός των δεδομένων ορίων.

Έτσι λοιπόν το νομοσχέδιο αυτό θεμελιώνει μια υπερσυγκέντρωση δομής ελέγχου, με την θεσμοθέτηση της κρατικής παρέμβασης, και δεν αποτελεί παρά το ξεκίνημα νέων διώξεων, συλλήψεων και φυλακίσεων νεολαίων, κινημάτων αμφισβήτησης και αντίστασης.

Ο ολοκληρωτικός έλεγχος του κράτους επιβάλλεται σ' όλους τους χώρους.

Κοινωνικό και ιστορικό μας καθήκον είναι να αντισταθούμε, στα σχέδια της εξουσίας να επιβάλλει την σιωπή νεκροταφείου στην κοινωνία.

Να συνεχίζουμε να εκφράζουμε και να διακηρύσσουμε τις αντιλήψεις και τις πρακτικές μας, ενάντια στους περιορισμούς της νομιμότητας και της τάξης, να αγωνιστούμε για την δημιουργία μιας πραγματικά ελεύθερης ραδιοφωνίας.

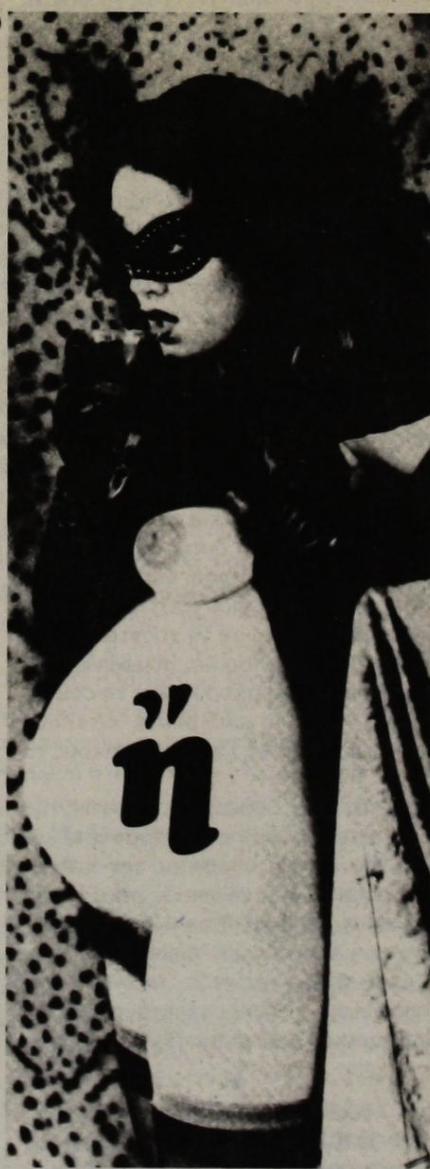
ΤΙ ΚΥΟΦΟΡΕΙ Η ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ;

■ Ραδιόφωνο άνοιχτό σέ κοινωνικές ομάδες και άτομα, έξω από τό κρατικό και κομματικό μονοπώλιο;

■ Ραδιόφωνο για τήν άμεση, άνοιχτή κι αυθόρμητη επικοινωνία;

■ Ραδιόφωνο έρασιτεχνικό μέ κινητήρια δύναμη τή θέληση για συμμετοχή;

■ Ραδιόφωνο για τό κέφι μας μέ άνεμπόδιση συμμετοχή τών άκροατῶν;

■ Ραδιόφωνο φερέφωνο κομμάτων, δήμων και τῶν εἰδικῶν, μισθωτῶν φορέων τους;

■ Ραδιόφωνο για νά ξαναμοιραστῆ ἡ τούρτα σούς ἴδιους;

■ Ραδιόφωνο-ἰδιοκτησία καπιταλιστικῶν ἐπιχειρήσεων μέ κινητήρια δύναμη τό κέρδος;

■ Ραδιόφωνο ἐλεγχόμενο ἀπό μιὰ ἱεραρχία σοβαροφανῶν ὑπαλληλίσκων;

ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΟ ΛΟΓΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ
ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΣ ΡΑΔΙΟΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΑΣ ΤΥΦΛΟΠΟΝΤΙΚΑΣ, FM 99 MHz

Η Ν.Ε.Α. ΤΟ «ΚΑΠΑ» ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΚΥΛΟΤΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Τα κόμματα και οι πολιτικές παρατάξεις από την αρχή της δημιουργίας τους έθεταν ανέκαθεν τις βάσεις για την ανάληψη της εξουσίας ή τη συμμετοχή τους σ' αυτήν. Ανάλογα με την ιδιαιτερότητα των πολιτικών αρχών τους, με τη συμμετοχή του κόσμου στο σχήμα τους, με την κυρίαρχη λογική της τάξης πραγμάτων διατυπώνουν τις αρχές τους τη συνθηματολογία τους και τον τρόπο πρόσβασης τους στην κρατική εξουσία. Από τη φύση τους ιεραρχικά τα κόμματα αποβλέπουν πάντα στη μεγαλύτερη-δυνατή συσσώρευση του ανθρωπίνου δυναμικού-κεφαλαίου στις διαδικασίες τους που ποτέ δεν ξεπερνούν την ουσία της ιεραρχικής κοινωνίας της ιδιοκτησίας.

Τα εκάστοτε κοινωνικά καθεστώτα επιζητούν την κοινωνική συναίνεση για να μπορούν να επιβιώσουν. Αυτό όμως δεν θα μπορούσε να γίνει αν δεν δινόταν κάποιες ψευδαισθήσεις «ελευθερίας» «κριτικής» και «συμμετοχής». Ποιο όμως είναι το μέτρο και ο βαθμός στον οποίο μπορεί κανείς να θέσει σε εφαρμογή αυτές τις ψευδαισθήσεις; Τα κόμματα που πάνω σ' αυτές τις ψευδαισθήσεις στηρίζουν την απαιτητή ύπαρξή τους και δράση τους, κατέχουν ένα μεγάλο τμήμα αυτής της απάντησης.

Καθλωμένα ουσιαστικά από τη φύση της δημιουργίας «παρεμβαίνουν» στο βαθμό που να δέχεται και να καταναλώνει το καθεστώς, την ύπαρξή τους ενώ παράλληλα ελέγχουν μέσω «εκλεγμένων» οργάνων τη βάση τους στα πλαίσια της επιβίωσης τους μέσα στο κοινωνικό πολιτικό σύστημα.

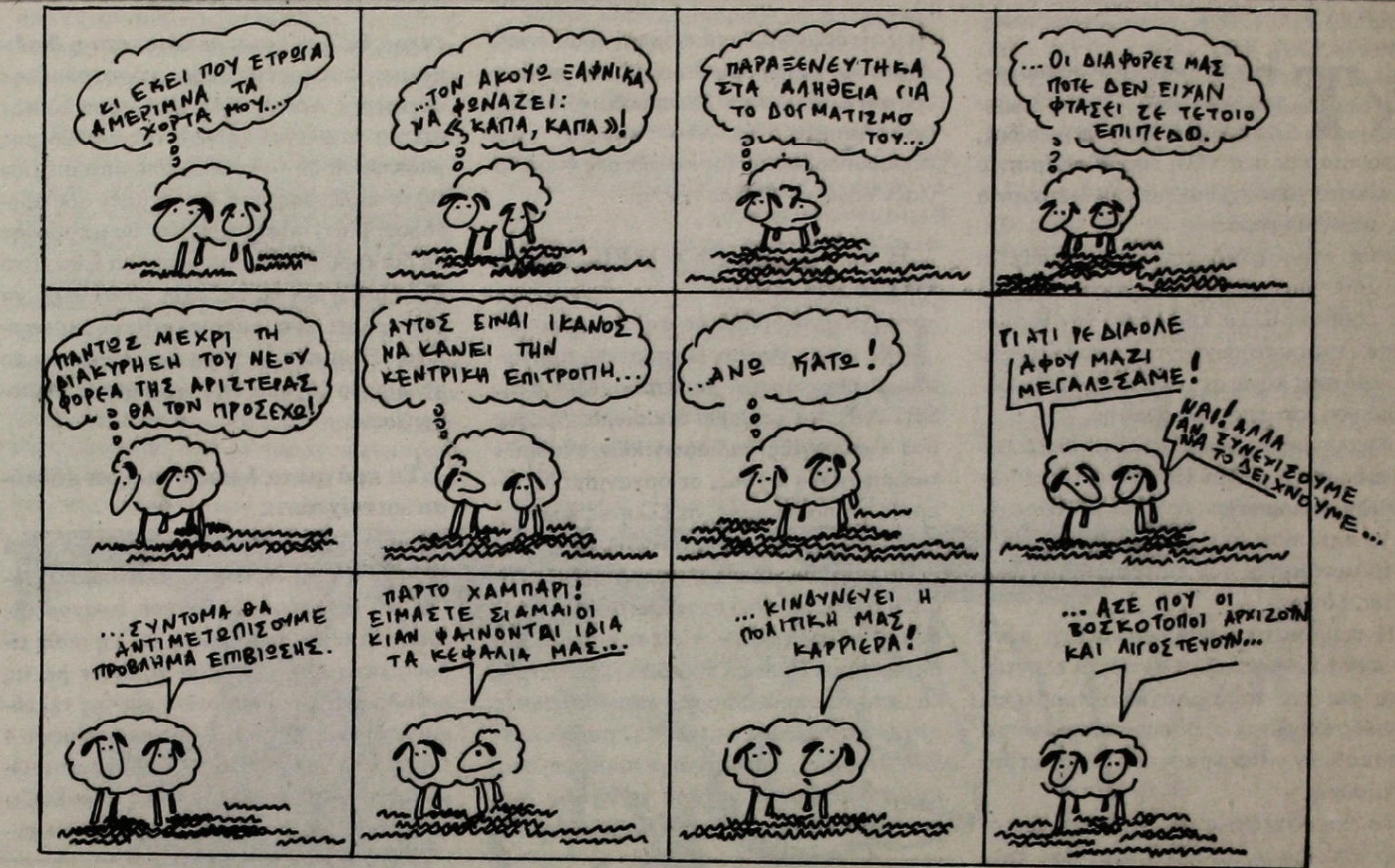
Από την ιστορία τα κόμματα ήταν εκείνα που έπαιζαν το ρόλο του «πυροσβέστη» όταν φωτιά εξέγερσης άναβαν και πυροδοτούσαν οι μάζες στα πλαίσια της ομαλοποίησης επιβεβαιώνοντας τον αναπαραγωγικό ρόλο ύπαρξής τους.

Το σκηνικό της Νομοθετικής συνέλευσης μετά τη Γαλλική Επανάσταση 1789 (αστική όπως μετονομάστηκε) έθαψε τους αγώνες των επαναστατικών επιτροπών που έδρασαν ή τις ιαχές των «ξεβράκων αναρχικών». Οι γιρονδικοί της αριστεράς, οι αδέσμευτοι του Κέντρου και οι δεξιοί του Λαφαγιέ μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα εκμεταλλεύτηκαν τις πολιτικές συγκυρίες και τη δημαγωγία τους ανεβαίνοντας στα υψηλά αξιώματα.

Στη μετεπαναστατική Ελλάδα από τη μια οι ιδεολογικές επιρροές του Ευρωπαϊκού Διαφωτισμού και από την άλλη η οικονομική - στρατιωτική εξάρτηση από τις τρεις μεγάλες δυνάμεις (Γαλλία, Αγγλία, Ρωσία) δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για τη δημιουργία του Αγγλικού, του Γαλλικού και του Ρωσικού Κόμματος. Ήταν αναγκαίο σε κείνη τη φάση να βρεθούν τρόποι εγκαθίδρυσης της νέας τάξης πραγμάτων με όσο το δυνατόν λιγότερη πολιτική ηθική και κοινωνική οδύνη.

Η νέα ελληνική τάξη πραγμάτων (εθνο-συνελεύσεις κ.τ.λ.) και οι ξένοι που διαδέχτηκαν τους τουρκοί «κατακτητές» έβαλαν τα θεμέλια για μια ελληνική δημοκρατία του Τρικούπη και για μια δημοκρατία του Παπανδρέου.

Όμως οι αστικοί θεσμοί όπως κοινοβούλιο περνούν κάποια κρίση αναπόφευκτη σε ιδιαίτερα κατασταλτικές περιόδους για να καταλήξουν σ' ένα καινούριο και ανανεωμένο ήθος. Σε τέτοιες περιόδους είναι σίγουρο πως το σύστημα αναπαράγεται και εκδηλώνεται (η αναπαραγωγή του) μέσα από την αναπαραγωγή του συστήματος διακυβέρνησης. Έτσι η αλλαγή στο κλίμα των συνδιαχειριστών της εξουσίας αλλάζει η πιο sic διευρύνεται. Τα κόμματα αλλάζουν φυσιογνωμία προς το προοδευτικότερο εκτός βέβαια από το κόμμα εξουσίας που είναι αναγκασμένο εκ των πραγμάτων να πάρει δεξιά στροφή προκειμένου να φορτωθεί το βάρος της εκάστοτε κοινωνικής και οικονομικής πολιτικής του κεφαλαίου σε αστικά καθεστώτα της Δύσης όπως η Ελλάδα. Η Ν.Δ. η βρυκολακισμένη δεξιά με τον «κεντρώο» Μητσοτάκη ξεκινά τη φιλελευθεροποίηση

και αποδεξιοποίηση της μέσου από τα εσωτερικά παρασκήνια (διαγραφές, προώθησης ήπιων δεξιών στα κεντρικά όργανα) και το δήθεν φιλολαϊκό της νέο πρόσωπο. Το Κ.Κ.Ε. αγγίζοντας σχεδόν την επαφή με τις μεταρρυθμίσεις του Γκορμπατσόφ ανανεώνεται με απόδειξη τα πρόσφατα συμπαραταξιακά παιχνίδια στις δημοτικές εκλογές. Έτσι από τις επικρατέστερες δυνάμεις της αριστεράς στην Ελλάδα η μόνη που απόμεινε είναι το Κ.Κ.Ε. εσωτ., κόμμα με πολλές αναγνωρισμένες από αυτό «αντιφάσεις» στην ηγεσία και στη βάση του όπως και μεταξύ ηγεσίας και βάσης κόμμα που βαρύνεται με τις ευθύνες του για όλο το πολιτικό παιχνίδι που παίζεται στο όνομα ενός λαού για την καταπίεση και συστηματική αφαίμαξη του.

1968: ΜΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΤΡΩΣΗ

Ένας χρόνος από την Απριλιανή δικτατορία και η πλειοψηφία του γραφείου εσωτερικού του Κ.Κ.Ε. έρχεται σε ρήξη με το γραφείο εξωτερικού. Οι λόγοι ανέρχονται σε θέματα πρακτικής και ιδεολογικής διαμάχης. Η συστέγαση των διαφορών είναι μια από τις αδυναμίες του Κ.Κ.Ε. και γίνεται πλέον αντίθεση με τη ρωσική επέμβαση στην τσεχοσλοβακία αλλά και με τη στάση της ΕΣΣΔ στο δικτατορικό καθεστώς. Η Σοβιετική Ένωση, υπόδειγμα των Σταλινικών του γραφείου εξωτερικού, αντί να διακόψει σχέσεις με τη χούντα τις ενίσχυε συνεχώς με εμπορικές συμφωνίες και συνδιαλλαγές με αποκορύφωμα τη συμμετοχή της, και των υπόλοιπων «Λαϊκών Δημοκρατιών» στους Πανευρωπαϊκούς το 1969.

Μάλιστα ένας Σοβιετικός Αθλητής της σφύρας έκανε δήλωση πως «είμαστε αθλητές και δεν έχουμε σχέση με την πολιτική» ενώ παράλληλα οι θεατές οπαδοί του Κ.Κ.Ε. εσυγκινούνταν όταν άκουγαν τους ύμνους των Ανατολικών Χωρών στο Στάδιο (από τη συνέντευξη του Θανάση Σκρούμπελου, παλιού στέλεχους του αντιδικτατορικού αγώνα στο ΤΟΤΕ, τεύχος 22).

Έτσι λοιπόν οι του γραφείου Εσωτερικού του Κ.Κ.Ε., έχοντας στο δυναμικό τους την πλειοψηφία της νεολαίας Λαμπράκη της ΕΔΑ ξεκίνησαν αντιδικτατορικό αγώνα, αλλά και δράση αντίθετη με τους σοβιετόφιλους του Κ.Κ.Ε. Μέσα από το ΠΑΜ και το ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟ, μετέπειτα νεολαία του Κ.Κ.Ε.σ., μαζί με υπόλοιπες ομάδες (λενιστικές, μαοϊκές, μαρξιστικές κ.λπ.) αγωνίστηκαν μέσα στη δικτατορία. Οι αντιφάσεις όμως που βίωναν σαν χώρος έφθασαν στο αποκορύφωμα με τη διαφορά ανάμεσα στις ένοπλες τάσεις του Ρ.Φ. και στις απόψεις του Δρακόπουλου το '73 για συμμετοχή στις εκλο-

γές φιλοελευθεροποίησης του Μαρκεζίνη.

Αυτό όμως είχε συνέπεια την απομόνωση του από τα λαϊκά στρώματα και την περιθωριοποίησή του μετά την απάντηση του Πολυτεχνείου. Οι εργαζόμενες και φοιτητικές μάζες αφομοιώθηκαν από την έντεχνη συνθηματολογία του Κ.Κ.Ε. και της οργάνωσης του ΠΙΑΚ στα μέσα του '73. Ο Δρακόπουλος μέσα σε μια σίγουρη ουδετερότητα στις τάξεις του κόμματος του, είχε δηλώσει για την εξέγερση: «Σκοτεινές δυνάμεις εργάζονται για να εμποδίσουν την επάνοδο στη δημοκρατική ομαλότητα και οργανώνουν προκλήσεις για να δικαιολογήσουν την επιβολή στρατοκρατικών (sic) μέτρων». Η Αυτόνομη Ομάδα Άρης που δρούσε στο Ρήγα Φεραίο κατήγγειλε το γεγονός με προκύρηξη.

Μετά την Καραμανλική μεταπολίτευση το Κ.Κ.Ε. εσ. μετέχει σαν Ενωμένη Αριστερά για τις εκλογές, ενώ παράλληλα συνεργάζεται στην ΕΔΑΕ και με τη Δεξιά μέσα στα πλαίσια του συνδικαλιστικού χώρου ενώ σε επίπεδο νεολαίας, τέχνης και διανοήσεων ακολουθεί τη σύγχρονη Προβληματική από τον ευρωκομμουνισμό έως τον εναλλακτικό αριστερισμό, μέχρι που το επίπεδο των αντιθέσεων φτάνει στη δυναμική φράξη της β' πανελλαδικής. Έτσι διαμορφώνεται ένα κόμμα της Ευρωαριστερας απαλλαγμένο από το όραμα του «Σοβιετικού μαμπούλα», αλλά με γενικότερες θέσεις δε ενός σοσιαλδημοκρατικού κόμματος εμπλουτισμένες με μια ευχάριστη εύπεπτη «αντιεξουσιαστική» φρασεολογία.

Το Κ.Κ.Ε.σ. κατάφερε λοιπόν να εδραιωθεί στην αντίληψη του κόσμου σαν το κόμμα των διανοούμενων μια και είχε σε θεωρητικά θέματα συγκροτήση με πλουραλιστική αντίληψη.

Η νεολαία του Ο.Ρ.Φ. με κατάλληλα βήματα επεδίωκε να προσεγγίσει όλους τους πολιτικούς χώρους χάνοντας, διαρκώς την ταυτότητα της. Οι εσωτερικές διαφωνίες με την ηγεσία αλλά και μέσα στην ίδια τη νεολαία πολλές φορές δημιούργησαν σημεία «ρήξης». Αρκεί να θυμηθούμε την πορεία του Ρήγα Φεραίου μετά τα γεγονότα του θανάτου του Καλτεζά αλλά και την αντιμετώπιση που είχε από το κόμμα. Όμως παρόλες τις διαφωνίες το Κ.Κ.Ε.σ. ως γραφειοκρατικός και συγκεντρωτικός κομματικός μηχανισμός φρόντιζε να τις συγκροτεί και να τις ενοποιεί σε μια κατεύθυνση: Στην Κατεύθυνση όλων των κομμάτων συνδιαλλαγής και συνδιαχείρισης με την πολιτική εξουσία. Κι εκεί, στο ζήτημα της εξουσίας είναι που φαίνονται οι αστακοί και τα χταπόδια. Το Κ.Κ.Ε.σ. φρόντιζε πάντα να πετάει τη μέλανη και να θολώνει τα νερά για να μπορεί να ξεφεύγει σαν μια δημοκρατική

δύναμη για την ανάληψη της εξουσίας παίρνοντας μαζί του «ανένταχτους» και «ανεξάρτητους». Το Κ.Κ.Ε.σ. όπως όλα τα κόμματα ήταν ένας εκλογικός μηχανισμός που μετέτρεψε τη δυσάρεσκεια σε ψήφους συμπάραστασης στον «γλυκούλη» Κύριο που διατρέωνε τη θέλησή του για την Ευρώπη του Έρωτα (κοινώς ΕΟΚ των εργαζομένων).

Το Κ.Κ.Ε.σ. είναι ένας γελοίος μηχανισμός όπως τόσο άλλοι που μετατρέπουν το ψέμα σε αλήθεια: Αν το σημερινό καθεστώς στηρίζεται σε ένα αιώνιο ψέμα το Κ.Κ.Ε.σ. έχει το ρόλο στη διαίωνηση και αναπαραγωγή του. Οι κλόουν της πολιτικής του είναι ικανοί να αντλήσουν την εμπιστοσύνη των ανθρώπων που κουράστηκαν από τα παιχνίδια της πολιτικής εντάσσοντάς τους στο δικό τους παιχνίδι.

Δεν είναι τυχαίο ότι το Κ.Κ.Ε.σ. προσπαθεί να αφομοιώσει σύγχρονα κοινωνικά ρεύματα που είναι υπαρκτά στην Ελλάδα: οικολογία, για το στρατό, ρεύματα που παρουσιάζονται ως επαναστατικά.

Γιατί ο επαναστατικός αγώνας δεν έχει την ανάγκη εξειδικευμένων μετώπων πάλης αλλά την ανάγκη συνολικής πρότασης ανατροπής κι όχι μεταρρύθμιση, σε κάποια επίπεδα της κοινωνίας. Ο επαναστατικός λόγος και δράση είναι ικανοί από μόνοι τους να δράσουν αυτοτελώς χωρίς τη συμμετοχή μεταρρυθμιστικών θεμάτων που θα αναγκάζουν το λαό να «αυτοοργανώνεται» για την αναπαραγωγή του κοινωνικού συστήματος και της μιζέριας του.

Ο ΝΕΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΘΥΠΙΕΙΝΟΣ

Εδώ και ενάμισυ χρόνο, με τη λήξη του 4ου Συνεδρίου του Κ.Κ.Ε.σ. τέθηκε το πρόβλημα για την αλλαγή του χαρακτήρα και του τίτλου του κόμματος. Τα αποτυχημένα πολιτικά βήματα εξουσίας του Κ.Κ.Ε.σ. να εδραιωθεί και να αποκτήσει ισχύ σε όλα σχεδόν τα επίπεδα που μπορεί να κερδίσει μια μάζη ήταν η αρχή της αναστάσης του. «Και στο επίπεδο που δόθηκαν ορισμένες μάζες μάλλον κερδίστηκαν από το Κ.Κ.Ε. παρά από το Κ.Κ.Ε.σ.» (Γιάννης Φλώρος, μέλος της κίνησης για τον ίσο φορέα, Αντί 338).

Η αδυναμία του σαν πολιτικός χώρος να δρέψει τους καρπούς των πολιτικών του επενδύσεων ήταν μια αποτυχημένη ιστορία μια και άλλοι πολιτικοί χώροι και ιδιαίτερα το Κ.Κ.Ε. έπαιρναν τους ψήφους και τη δύναμη πετυχαίνοντας μονάχα να φτάσει σε ένα είδος πόλωσης του στυλ «δογματικό - ανανεωτές» ή «αληθινοί

συνέχεια από σελ. 14

κομμουνιστές - αναθεωρητές», μένοντας στους ίδιους οπαδούς ή μειώνοντας τους. Επιπλέον η εσωτερική πόλωση ανάμεσα στην αναβάθμιση της Κομμουνιστικής ταυτότητας ή το πέρασμα σε μια ευρεία αριστερά του νέου φορέα δημιούργησε σύγχυση. Το παιχνίδι των δύο ηγεσιών του Κ.Κ.Ε.σ. και η μη καθολικότητα της γραμμής του ήταν τροχοπέδη για τη συμμετοχή της βάσης και των ανένταχτων προσκείμενων οι οποίοι παρακολουθούν τις εξελίξεις από μακριά. «Το έφθειραν (το κόμμα) και θάμπωσαν την εικόνα που είχε σχηματίσει για μας ο λαός. Ούτε οι μάζες λοιπόν ήρθαν πιο κοντά μας, ούτε οι ευρύτερες δυνάμεις της ανανεωτικής αριστεράς, όπως είχε προβλεφθεί από όσους πήραν την απόφαση κατά οριακή πλειοψηφία στο συνέδριο, ενώ το Κ.Κ.Ε. επωφελείται ήδη από τη δική μας μετακίνηση από το χώρο της Κομμουνιστικής αριστεράς». (Γ. Μπανιάς συνέντευξη στο ANTI τεύχος 337).

Κλαίει η κατακεφαλήν δίδυμη ηγεσία του Κ.Κ.Ε.σ. Τα δεφτέρια την βρίσκουν αντίθετα αποτελέσματα. Ο χώρος τους βολοδέρνει με τους ίδιους και τους ίδιους... Κλάψτε! Ο θεός να μας κόβει σελίδες και να σας δίνει διασπάσεις...

Έτσι οι δύο τάσεις του φορέα και της αναβάθμισης αντίστοιχα δεσπόζουν στο χώρο αυτό. Η τάση της δημιουργίας του νέου φορέα εξέδωσε διακήρυξη που θέτει σαν περιεχόμενο: α) την αυτόνομη παρέμβαση (λεξιλόγιο ε;...) β) τη διεύρυνση των δημοκρατικών θεσμών (βλέπε εκλογές) γ) αντιεξουσιαστική (ε αυτή πια!...) αντιεραρχική αντίληψη λειτουργίας του κόμματος δ) αναγνώριση των τάσεων ε) αποκέντρωση του ρόλου των κεντρικών οργάνων.

Είναι άραγε τόσο δύσκολο να σκεφτεί κανείς πόσο έντεχνα καπιλεύεται από τους καλοθελητές της εξουσίας, το όνειρο για μια κοινωνία ελεύθερη; Μπορεί μια ελευθεριακή φρασεολογία, δημαγωγικό προνόμιο του «εσ» να φέρει την αλλαγή στην κοινωνία; Μπορεί το όνειρο της ανθρώπινης χειραφέτησης να επέλθει μέσα από ένα φορέα που επιδιώκει να πείσει για την πιθανότητα αντιεξουσίας στην εξου-

σία; Είναι φανερό πως ζούμε σε μια κοινωνία που τα στηρίγματά της επιδιώκουν να αφομοιώσουν αυτό που ποτέ δεν είχαν, αυτό που ποτέ δεν θέλουν να φτάσουν. Οι σημερινές διαδικασίες διαφωνιών που στοχεύουν να δημιουργήσουν θεατές της καθοδήγησης της ζωής τους ή υποκείμενα επιλογής μιας από τις δυο όψεις του ίδιου νομίσματος εξουσίας ή να διαλέξουν ένα νόμισμα που θα τους παρέχει υποτίθεται αυτό που ΜΟΝΟΙ ΤΟΥΣ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΚΑΤΑΦΕΡΟΥΝ: ΝΑ ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥΣ. Οι πολιτικές σκοπιμότητες αυτής της πολιτικής δύναμης φτάνουν στο βαθμό χυδαίας οικιοποίησης της άρνησης εξουσίας και αφομοίωσης αξιών που πρακτικά αρνούνται.

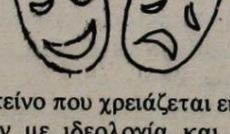
ΜΗΠΩΣ ΣΥΝΤΡΟΦΕ ΔΕΝ ΘΑ ΠΡΕΠΕ...

... ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΙΣ ΔΙΑΦΟΝΙΕΣ ΜΑΣ ΤΟΣΟ ΕΝΤΟΝΕΣ; ΟΧΙ ΣΥΝΤΡΟΦΕ ΜΠΟΡΕΙ ΕΤΣΙ...

... ΝΑ ΑΓΡΙΕΨΟΥΝ ΟΙ ΘΕΑΤΕΣ

Εκείνο που χρειάζεται είναι ένα κόμμα αρχών με ιδεολογία και οράματα, ένα κόμμα που να λέει την αλήθεια προς όλες τις κατευθύνσεις και να μάχεται για αυτήν. (Γ. Μπανιάς Αντι, τεύχος 337). Η άλλη τάση του «εσ» βρίσκεται —και αυτή— στη λογική του εξανθρωπισμού ενός μηχανισμού που από τη φύση του είναι αντιανθρώπινος και πλαστός καταδικάζοντας στην αυτοπεριθωριοποίηση, αδράνεια και θέαση της ζωής που περνάει. Είναι αδύνατο ένας μηχανισμός που στηρίζεται πάνω στο ψέμα της σημερινής δόμησης της κοι-

ωνίας να πει την αλήθεια ή αλλιώς τι είναι αλήθεια;

Μήπως ένα ψέμα που συνεχώς αλλάζει πρόσωπα, μήπως μια λερναία ύδρα που αν κόψει το κεφάλι της γεννάει δύο κεφάλια; Την απάντηση θα μας τη δώσει ο Αρ. Ψάλτης δημοσιογράφος του Αντι «Το νέο κόμμα της αριστεράς, φιλοδοξεί από την πλευρά του να διαμορφώσει εκείνες τις συνθήκες που θα επιτρέψουν στην αριστερά να αποκτήσει μια πολιτική ανατρεπτική των υπαρχόντων συσχετισμών». Οι συσχετισμοί για τον αριστερό μας αρθρογράφο, δεν είναι τόσο ευνοϊκοί για τον κόσμο που θέλει να φτιάξει και ο κόσμος του κυρίου Ψάλτη και όλων αυτών των κυρίων αριστερών, είναι ο κόσμος της επικράτειας του μέσα στο συσχετισμό, αλλά και η δυναμική θέση μέσα σ' αυτόν.

Εξάλλου ο αγαπητός μας Μπανιάς από τη δική του θέση μπορεί να ανανεώσει την «αναβάθμιση» ή την «ανανέωση της κομμουνιστικής αριστεράς» όπως αυτός θέλει και να δίνει έμφαση στην επιβίωση ενός κόμματος ανανεωμένου από το 1968 (δε μιλάμε για το Μάη) ζητώντας «να αποκαταστήσουμε την ενότητα στις γραμμές του Κ.Κ.Ε.σ ή να αναβαθμίσει το Κομμουνιστικό».

Τα πολλά λόγια είναι φτώχεια. Οι συσχετισμοί στο Κ.Κ.Ε. δείχνει πως τα κουκιά μαζεύονται περισσότερο στις προτάσεις του Κύρκου για την δημιουργία του νέου φορέα παρά στην πρόταση του Μπανιά που έχει το 43% της Κ. Επιτροπής. Το τι θα βγει από αυτό τον αχαρμά είναι λίγο ως πολύ γνωστό. Το πιο πιθανό να βγουν δυο καινούρια κόμματα που με τη χειραγώγηση αποκόλλησης τους θα βρίσκονται μαζί χεράκι-χεράκι «για νέο ξεκίνημα και νέους αγώνες» μαζί με τα υπόλοιπα. Οι διαφορές όλων τείνουν προς ένα σκοπό: πως θα μεγαλώσουν το κομμάτι της πίτας της εξουσίας και το πως οι λίγοι θα αποφασίσουν για τους πολλούς.

Τα πρόσωπά τους μοιάζει να διαφέρουν όμως τόχουμε πει και θα το ξαναπούμε: Όποια κιαν είναι η παραλλαγή και η ανανέωση της εξουσίας και των καλοθελητών της δεν παύει για μας να είναι εχθρική και καταπιεστική.

Είμαστε εχθροί του κάθε κομματικού

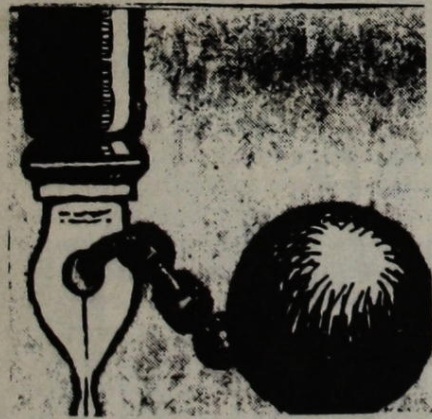
μηχανισμού που προωθεί την επικυριαρχία του στους ανθρώπους αλλά και της κάθε δύναμης εξουσιαστικής που επιχειρεί να φτιάξει κόσμο-εικόνα της.

Ο κόσμος που θέλουν να φτιάξουν σταματάει κάπου. Εμείς δεν σταματάμε πουθενά και εναντιωνόμαστε έμπρακτα στις κόκκινες, πράσινες, ροζ, γαλάζιες κορδελίτσες της κάθε αρτίστας στο καμπαρέ της εξουσίας. Η ΛΕΡΝΑΙΑ ΥΔΡΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΘΕΛΕΙ ΔΑΥΛΟ (ή εάν θέλετε μπουρλότο), και είναι η μόνη γλώσσα που θα καταλάβει. Η συγκρότηση του επαναστατικού - αντιεξουσιαστικού χώρου είναι η μόνη δυναμική ενάντια στους αιώνιους εχθρούς του ανθρώπου: κράτους και κεφαλαίου. Η σημερινή αναγκαιότητα της οργάνωσης του χώρου μας, επιτάσσει την ατόφια και καθαρή του έκφραση. Η δημιουργία ομάδων στις πόλεις, συνοικίες και χωριά αλλά και οι εκδηλώσεις τους είναι ένα από το πρώτα σκιρτήματα αποπεριθωριοποίησης του πιο ριζοσπαστικού κομματιού της ελληνικής πραγματικότητας. Αυτό βέβαια δεν μένει σε επίπεδο πολιτικό, αλλά περνάει και σε επίπεδο ατομικό ως απόπειρα επαναπροσδιορισμού της θέσης του καθενός και μέσα στη συλλογικότητα. Οι προσωπικοί φόβοι και αναστολές είναι μέχρι ενός σημείου δικαιολογημένοι, όχι όμως στο βαθμό που αδρανοποιεί την προσωπική στάση απομόνωσης από το χώρο που ζει και παλεύει. Το συνεχές ξεσκέπασμα όλης αυτής της βρώμικης διαδικασίας συνδιαχείρισης της εξουσίας, και της μετέλιξης του κάθε κόμματος είναι απαραίτητο για να μπορέσουμε να χαλάσουμε τις γιορτές τους.

Οι προτάσεις του αναρχικού χώρου είναι και εφικτές και ρεαλιστικές αρκεί να μην υπάρχει η κομματική αντίληψη του αγώνα που διαχωρίζει την παρέμβαση στην κοινωνία και στην προσωπική ζωή. Οι ευθύνης δεν βρίσκονται μόνο στο κράτος, στα αφεντικά και στα κόμματα αλλά και στον καθένα που δεν προσπαθεί να βγάλει το φίδι από την τρύπα.

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ

κράτους, δεν δίστασαν ούτε στιγμή να δώσουν στο Λογοκρίμενο κείμενο τίτλο: «ΔΙΑΛΟΓΟΣ(!) για το θέμα Ρούσσου».

Σημειώνουμε ότι ενώ είχαν αρκετό χώρο να βάλουν ένα-ένα και τα 29 ονόματα που υπογράφαν το κείμενο, φαίνεται ότι δεν είχαν χώρο να βάλουν όλες τις... φράσεις της επιστολής!

Τι άλλο μπορεί να πει κανείς εκτός από **Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ!** Από κει και πέρα μπαίνει το ζήτημα όχι πια τι λέμε σ' αυτά, αλλά τι ΚΑΝΟΥΜΕ.

Τ.Η. ΧΑΝΙΑ

29 άτομα στα Χανιά, μεταξύ των οποίων κι εγώ υπογράψαμε ένα κείμενο - απάντηση στις αρχιδίες του Αναστασάκη, γνωστού θεολόγου λυκειάρχη και ανθρώπου αχρείου. Ο ντόπιος λακές - διευθυντής των Χανιώτικων Νέων παραρτήματος του δημοσιογραφικού οργανισμού Λαμπράκης, κος Γαρεδάκης, και οι πουλημένοι δημοσιογράφοι του λογοκρίναν την επιστολή ως εξής: Από την αρχή της επιστολής κόπηκε η εξής φράση:

«Ο ιεροκήρυκας των Χανιώτικων Νέων, Αναστασάκης ξαναχτύπησε πάλι! Τον φανταζόμαστε να χτυπά ένα καζάνι στους δρόμους και να φωνάζει: Το τέλος του κόσμου έφτασε!».

Απ' την μέση της επιστολής κόψανε την φράση: «Λοιπόν θα αφήσουμε αυτούς τους αδιάστακτους κύρηκες της ηθικής να φτιάξουν τη δημόσια πολιτική στα μέτρα τους; Κοντολογίς θα γίνουμε Περσία;» και απ' το τέλος της επιστολής την φράση: «Τέτοιοι είναι ο παραλογισμός του ιεροκήρυκα των εφημερίδων που παραπονιέται για τους παραλογισμούς!». Αυτοί οι ξευτιλισμένοι λακέδες των αφεντικών και του

Χανιώτικα ΝΕΑ

Τετάρτη 25 Φεβρ

ΧΑΙ

Διάλογος για το θέμα Ρούσου

Μ' επιστολή τους προς τα «Χ.Ν.», Χανιώτες αντικρούουν τις θέσεις - απόψεις του κ. Αναστασάκη, στο θέμα Ρούσου, όπως αυτές διατυπώθηκαν σε δημοσίευσμά του στα «Χ.Ν.», στις 12 Φεβρουαρίου. Στην απαντητική αυτή επιστολή τονίζουν μεταξύ άλλων και τα εξής:

Βέβαια την δουλειά του κάνει ο άνθρωπος, μόνο που την ίδια δουλειά εκαναν κάτι δεκαετίες πριν (και κάνουν και τώρα τελευταία) οι ομοιοί του στις ΗΠΑ. Αυτό που επακολούθησε ήταν γνωστό: Δίσκοι, βιβλία, περιοδικά κατόπιν στις γωνιές των δρόμων. Την ίδια δουλειά εκανε και ο Καντάφι καίγοντας ηλεκτρικές κιθάρες, και ο Χομεινί και οι Ναζί επίσης. Στο άρθρο «Αδικαιολόγητος θόρυβος και αγώνας» (12 Φεβρουαρίου - Χ.Ν. σελ. 7) αφού χύσει ολη την (χριστιανική) χολή του εναντίον του Χρήστου Ρούσου και των συμπαραστατών του ισχυρίζεται ότι «ο παραλογισμός ζητά αναγνώριση και θέση. Η ηθική στα Εσ εδωραίζεται και νομοθετικά (μορξία, αμβλώσεις)».

Όμως τι είναι πιο παράλογο από το να εισαι χριστιανός και να θεωροποιείς ότι τα αγέννητα έμβρυα πρέπει να ζήσουν, όταν όμως γίνουν 18 χρονών, εσύ ο ίδιος τα στέλνεις στο στρατό για να σκοτώσουν; Τι είναι πιο παράλογο από το να λές «η συνείδηση η φιλανθρωπία και

ΚΑ

Κύ... Πρ... Ρού... ενα... αγαν... αλου... μας... Πρ... κατα... και... επ... περ... ταίε... Ο... νια... ο... να... νει... των... ζουν... την... νόμ... κράτ... Εία... Π... προ... ευαι... οργ... κράτ... αρμό... μιομ... πρε... Οι... Υπογ... λιο... κ...]... ο... η... Γ... π... α... ο...

το έλεος είναι αρετές που πρέπει να χαρακτηρίζουν τον άνθρωπο - για να ωρέσαι αν όχι θάνατος! τουλάχιστον ισόθια; - - -

Ο κ. Αναστασάκης ισχυρίζεται ότι «η πράξη του προέδρου της Δημοκρατίας δεν ήταν τίποτα άλλο από αντίδραση και άμυνα στην ηθικοκοινωνική μας κατρακύλα».

Ποιός έχει δικιο και ποιός αδικο: Το αναισθητο κρατικό τέρας με τα πυρηνικά όπλα, τα χημικά όπλα τις μυστικές υπηρεσίες τους τους υπαλλήλους του, τα όπλα του στρατού και της αστυνομίας, με τους νόμους που το βολεύουν, με την ηθική που το βολεύει με τα μέσα μαζικής ενημερωσης να ελέγχονται με το ηλεκτρονικό φακέλωμα, την γραφειοκρατία με την φορολογία, τα λεφτά, τη θρησκεία, τις φυλακές τα ψυχιατρεία αυτό το πανοπλο αναισθητο κράτος αμύνθηκε εναντίον της «τρομερής απειλής» ενός ανθρώπου που μοναδικό του όπλο ήταν η απεργία πείνας.

Το καμήνο το κράτος ήταν ανυπεράσπιστο μπροστά σ' αυτή την τρομερή... καταπίεση που του ασκούσε ο Χρήστος Ρούσσος κι ο Αναστασάκης σαν καλός Χριστιανός πήγε με το μέρος του αδυνάτου και του καταπιεσμένου, δηλαδή με το... κράτος.

Κατερίνα Κοϊνά, Μάρκος Ντούκας, Ηλίας Πολυχρονάκης, Άννα-Μαρίνα Πυροβολάκη, Πρωτοπαπαδάκη Αναστασία, Ανδρουλάκης Κώστας, Αντιστάκης Μιχάλης Γαλάνη Άντα, Κώστας Παπαντωνάκης, Σταμάτης Μπερεδάκης, Στέφανος Ξανθουδάκης, Μίμης Λιονάκης, Γιάννης Ρεμούνδος, Ποντικός Νικόλαος, Βαρθής Τσουρής, Χρυσούλα Γαλάνη, Άρης Σπέγγος, Μαργα Ανδρονίκου, Νικάκης Γεράσιμος, Γιώργος Βλοντάκης, Πάνος Μαρτίνης, Γιώργος Μπενάκης, Γιάννης Μανουσάκης, Παρθένια Χατζηθεοδώρου, Μανόλης Παπαντωνάκης, Βασίλης Λιατάκης, Αντώνης Παπαγιαννάκης, Λίλη Μπιτοάκη, Χυαράς Γιάννης

ΓΛΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΝΣ

ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ FARL ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΑΜΠΤΑΛΑ

Ο Ζορέ Ιμπραήμ Αμπνταλά οδηγείται στις φυλακές μετά την απόφαση ειδικού αντιτρομοκρατικού δικαστηρίου.

Παρασκευή 12 Νοέμβρη 1981

— Απόπειρα εναντίον του Κρίστοφερ Άντισον Τσάπμαν, αναπληρωτή πρέσβη των ΗΠΑ στο Παρίσι. Δεν συνοδεύεται από κείμενο. Οι σφαίρες είναι 7,65.

— **Δευτέρα 18 Γενάρη 1982.** Εκτελείται ο στρατιωτικός ακόλουθος της πρεσβείας των ΗΠΑ στο Παρίσι, Charls Ray. Ο FARL στέλνει ένα κείμενο στο τύπο. Πάλι χρησιμοποιείται ένα 7,65.

— Κυριακή 3 Απρίλη 1982

Εκτελείται ο Γιάκομπ Μπαρσιμέντοφ, δεύτερος γραμματέας της ισραηλινής πρεσβείας στο Παρίσι, με το ίδιο όπλο με το οποίο εκτελέστηκε και ο Ραϊή. Την εκτέλεση διεκδικεί ο FARL.

Τον πυροβολεί μια γυναίκα, την οποία κυνηγάει ο γιός του. Όταν τη φθάνει, αυτή του χώνει το πιστόλι στην κοιλιά και του λέει: «Τσακίσου ή αλλιώς σε πυρο-

βολώ». Μοιράζονται μετά από μερικές μέρες στην γειτονιά του Παρισιού Μπαρμπέλ προκηρύξεις με το κείμενο του FARL, μάλλον από την οργάνωση Άμεση Δράση.

— **Στις 22 Αυγούστου 1982** ένα δέμα που προορίζονταν για τον εμπορικό ακόλουθο της πρεσβείας των ΗΠΑ στο Παρίσι, Ρόντερικ Γκραντ, σκοτώνει δυο πυροτεχνουργούς που προσπαθούν να αχρηστεύσουν τον εκρηκτικό μηχανισμό που περιέχει. Η ενέργεια διεκδικείται από τον FARL.

Δευτέρα 26 Μάρτη 1984

Απόπειρα ενάντια στον πρόξενο των ΗΠΑ στο Στρασβούργο, Ρόμπερτ Όναν Ομ. Διεκδικείται από τον FARL.

Στις 25 Οκτώβρη 1984 οι μυστικές υπηρεσίες συλλαμβάνουν στη Λυών τον Αμπνταλά, χωρίς σοβαρές κατηγορίες.

Τον Μάρτη του '85 κανονίζεται να ανταλλαγεί με τον Ζυλ Σίντνεϊ Πεϋρός, διευθυντή του γενικού πολιτιστικού κέντρου στην Τρίπολη που είχε απαχθεί τον Μάρτη του '85 από τον FARL.

Στις 2 Απρίλη ελευθερώνεται ο Πεϋρός. Η αστυνομία όμως τότε ανακαλύπτει στο Παρίσι ένα κρησφύγετο του FARL που περιέχει εκρηκτικά και το πιστόλι 7,65 των εκτελέσεων. Το νοίκι πληρώνεται από έναν ελβετικό λογαριασμό στο όνομα του Αμπνταλά. Του απαγγέλλονται οι κατηγορίες για τις οποίες δικάστηκε πρόσφατα. Στη δίκη αυτή η αμερικανική κυβέρνηση παρίσταται σαν πολιτική αγωγή μαζί με τη χώρα του Τσαρλς Ραϊή.

Στις 23 Φλεβάρη, άρχισε στο Παρίσι η δίκη του Ζορέ Ιμπραήμ Αμπνταλά που κατηγορείται ότι είναι αρχηγός του FARL (ένοπλος επαναστατικός Λιβανικός Στρα-

τός) και ένοχος 2 εκτελέσεων και μιας απόπειρας εκτέλεσης στη Γαλλία. Για την εκτέλεση του Ραϊή Τσαρλς, στρατιωτικού ακόλουθου της πρεσβείας των ΗΠΑ στο Παρίσι, στις 18 Γενάρη 1982, του Γιάκομπ Μπαρσιμέντοφ, δεύτερου γραμματέα της ισραηλινής πρεσβείας στο Παρίσι και την απόπειρα ενάντια στον Ρόμπερτ Όναν Ομ, αμερικανού πρόξενου στο Στρασβούργο.

Κρατούμενος σε παρισινές φυλακές σε απομόνωση, ο Αμπνταλά στέλνει στον τύπο ένα κείμενο το οποίο και διαβάζει και στο γαλλικό δικαστήριο πριν αποχωρήσει, αρνούμενος να συμμετάσχει στην δίκη του.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι η μετάφραση αυτού του κειμένου, όπως δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «Nouvel Observateur».....

Το να δικάζεται ένας άραβας μαχητής από ένα ειδικό δικαστήριο στη Δύση, να κάτι που είναι συνηθισμένο. Το να τον μεταχειρίζονται σαν εγκληματία, να κάτι που δεν είναι τίποτα καινούργιο. Ήδη, οι «συμμορίες» του Ωρές, οι «τρομοκράτες» της Παλαιστίνης καθώς και οι «φανατικοί λεπρόι» του Ανδάρ και του Κιάμ ήταν τα αντικείμενα αυτών των τιμητικών χαρακτηρισμών. Θυμίζω, σ' όλους αυτούς που ξεχνάνε εύκολα, την κληρονομιά της δυτικής σας δικαιοσύνης, τον ιουδαϊκό - χριστιανικό πολιτισμό σας.

Αλλά όμως το γεγονός ότι ο δολοφόνος για να είναι, δήμιος όλων των άκληρων της γης είναι επιπλέον αντιπρόσωπος των δήθεν θυμάτων, είναι από μόνο του λόγος για να αρνηθεί κανείς να κάνει οποιοδήποτε σχόλιο για τη φύση αυτού του δικαστηρίου.

Σαράντα χρόνια μετά την απελευθέρωση του Παρισιού, βλέπουμε ότι τα αφεντικά σας με επιμονή και σχεδόν υποχρεωτικά αναφέρονται στα χρόνια της κατοχής με τρόπο αποκρυπτικό δακρύβρεχτο και καυχησιάρικο. Καλύπτουν έτσι τη δειλία όλων αυτών που αδιαφορούσαν γι' αυτούς του φορούσαν το κίτρινο άστρο και που δεν ανακάλυψαν τον ανδρισμό τους παρά μέσα από την υποστήριξη που δίνουν στους απατεώνες που εκμεταλλεύονται την ανάμνηση του Άουσιβιτς. Καλύπτουν επίσης την παράνομη δράση αυτών των «λεπρών τρομοκρατών» της «Κόκκινης Αφίσσας» και των συντρόφων τους που αντιστάθηκαν και που έσωσαν την τιμή της πατρίδας σας πολεμώντας ηρωικά ενάντια στην τάξη των δολοφόνων και των συνεργατών τους. Επιτίθενται ενάντια στον κατακτητή εκεί όπου μπορούσαν,

ποδοπατώντας κάθε νομιμότητα.

Βέβαια, εσείς δεν είστε εδώ για να μιλάτε πολιτικά είναι ξεκάθαρο, εσείς είστε εδώ για να δικάσετε ενέργειες που διατάραξαν την ειρήνη της τάξης σας, όπως λέτε στο δικαστικό σας ιδίωμα. Είναι αυτή η ειρήνη που απειλείται από τις ενέργειες που υποκρίνεστε ότι δικάζετε με την «νηφαλιότητα» και την «ανεξαρτησία» «απολιτικίων».

Με ποια νηφαλιότητα και ποια ανεξαρτησία υποκρίνεστε ότι δικάζετε πολεμικές ενέργειες απομονώνοντας τες από την κλιμάκωση της ιμπεριαλιστικής επίθεσης ενάντια στο λαό μας! Με ποια αντικειμενικότητα μπορείτε να ντυθείτε όταν ο δήμιος αυτού του πολέμου είναι η πολιτική αγωγή και θύμα στα μάτια σας! Με ποιον κυνισμό πρέπει να είναι προικισμένος ο αντιπρόσωπος του εγκληματία Ρήγκαν για να παρουσιαστεί σαν θύμα τη στιγμή που το ναυτικό των Η.Π.Α. ετοιμάζει επίθεση στην Βηρυτό! Πρέπει να έχει κανείς κάποια συγγένεια με τον Γκέμπελς για να μπορέσει να χάσει αυτή τη σκηνή. Εδώ σχεδόν και 40 χρόνια ο λαός μας υφίσταται τις ιμπεριαλιστικές επιθέσεις στο πετσί του. Κανένα δυτικό όπλο δεν αστοχεί θεωρώντας το λαό μας ινδικά χοιρίδια. Από την αρχή του αιώνα μέχρι σήμερα, υποστήκαμε τα πάντα από τα αφεντικά σας, από τις πιο αισχρές συνομοσίες ως τις πιο εγκληματικές σφαγές. Εκμηδένιση και βαλκανοποίηση είναι οι λέξεις που κλείνονται κάτω από την φενάκη της σημαίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου της δύσης. Την εκμηδένιση, οι Αμερικάνοι και τα τσομπανόσκυλά τους οι σιωνιστές έχουν χρεωθεί σήμερα να την ολοκληρώσουν με όση περισσότερη βιαιότητα μπο-

ρούν. Εσείς, οι Δυτικοευρωπαίοι, είστε οι αρχιτέκτονες της βαλκανοποίησης.

Η χώρα μας, κύριοι, είναι καταλειμμένη, ο λαός μας πρόσφυγας, ο κατακτητής και ο επιτιθέμενος είναι ξανθοί Δυτικοί με ανοιχτόχρωμα μάτια. Κάθε μέρα, υπάρχουν νεκροί. Κάθε μέρα υπάρχουν αεροπλάνα που βομβαρδίζουν και σκοτώνουν, πολεμικά πλοία που σκορπίζουν τον θάνατο και την καταστροφή. Κάθε μέρα οι άποικοι σας μαζεύουν καινούργιους πιθανούς όμηρους ή μελλογτικά θύματα. Βέβαια, ούτε στο Ανσάρ, ούτε στο Κιάμ, ούτε στο Ασκαλόν υπάρχουν θάλαμοι αερίων. Οι διάφορες βόμβες και τα άλλα θαύματα της βιομηχανίας σας τους αντικαθιστούν και οι σιωνιστές άποικοι είναι καταευχαριστημένοι, τουλάχιστον μέχρι σήμερα.

Δεν είμαι εδώ κύριοι για να τραβήξω την προσοχή σας πάνω στην αγριότητα των σφαγών που γίνονται ενάντια στον λαό μας, που, εξάλλου, δεν σας είναι εντελώς άγνωστη. Είμαι εδώ κύριοι για να σας ζητήσω απλά και μόνο να ευαρεστηθείτε να πλύνετε τα χέρια σας που είναι βαμμένα από το αίμα μας και από το αίμα των παιδιών μας, πριν υποκριθείτε ότι μας δικάζετε. Γιατί αυτός που δέχεται να ποδοπατήσει το αίμα 25.000 νεκρών που πέσανε στο Λίβανο κατά την ιμπεριαλιστική επίθεση του 1982 δεν μπορεί παρά να είναι άμεσος συνεργός του Μπέγκιν και του Ρήγκαν στον πόλεμο τους για την εξόντωση του λαού μας. Είκοσι πέντε χιλιάδες νεκροί σε 3 μήνες, κατά τη διάρκεια των οποίων η Βυρηττός είχε γίνει πεδίο πειραματισμού των αμερικανοισραηλινών όπλων, κι όμως η διοίκηση Ρήγκαν είναι θύμα και πολιτική αγωγή στα μάτια σας. Αυτό είναι το αλφαβητάρι της δικαιοσύνης σας.

Αν ο λαός μας δεν μου εμπιστεύτηκε την τιμή να συμμετάσχω σ' αυτές τις αντιιμπεριαλιστικές ενέργειες που μου αποδίδετε, τουλάχιστο έχω την τιμή να είμαι κατηγορούμενος από το δικαστήριο σας και να υπερασπιστώ την νομιμότητά τους μπροστά στην εγκληματική νομιμότητα των δημίων. Και φωνάζω ψηλά και δυνατά: «Ας ποδοπατήσουμε κάθε εμπόδιο στη νομιμότητα του δικαίου αγώνα μας». Ξέρω πολύ καλά ότι αυτή η τοποθέτηση πρέπει να θεωρηθεί έγκλημα και σε σχέση μ' αυτό το καθήκον γίνεται επίκληση στην δικαιοσύνη σας από την διοίκηση Ρήγκαν

και μάλιστα «με πλήρη αντικειμενικότητα» εσείς υπακούσατε στην εντολή. Σας απαντώ: ή θα υπάρξει ειρήνη για τον αραβικό λαό μας, όλο τον αραβικό λαό μας και σ' όλη την αραβική γη ή δεν θα υπάρξει ειρήνη για κανέναν και για πουθενά. Βέβαια, οι εγκληματίες γιάνκηδες και οι ομόλογοί τους σοσιαλ-δημοκράτες θα φωνάζουν να συλληφθούν οι «φανατικοί τρομοκράτες». Θα παραβούν τους στοιχειώδεις κανόνες της δυτικής «ανεκτικότητας» της εννοχηστρωμένης από τον ρυθμό των οβίδων «Νιου Τζέρσε» και των F111, αν δεν είναι ο ρυθμός των Σούπερ - Etendard και των jaguar.

Βέβαια, τα «ανεκτικά» και «δημοκρατικά» πνεύματα μπορούν να αγανακτήσουν μπροστά στο ανέβασμα του «φανατισμού» και της «διεθνούς τρομοκρατίας». Δεν ξεχνούν ποτέ να επιδείξουν την ανθρωπιστική τους υποστήριξη στην αντίσταση ενάντια στον κατακτητή, με την μόνη προϋπόθεση τα θύματα να υπακούουν στους νόμους του δήμιου.

Βέβαια, δεν υπάρχει κανένας λόγος να κατηγορηθεί ο δήμιος: τα θύματά του στο κάτω - κάτω δεν είναι παρά Άραβες, Αφρικάνοι, Ασιάτες και Λατινο - Αμερικάνοι, και η εξόντωσή τους δεν είναι έγκλημα για την δυτική δικαιοσύνη. Με τέτοιο πνεύμα η κατηγορούσα αρχή καθόρισε τις δήθεν αδιαμφισβήτητες κατηγορίες εναντίον μου. Είναι ήδη ξεκάθαρο για το δικαστήριο σας ότι δεν έχω καμιά πρόθεση να τις σχολιάσω. κατηγορούμαι για συνενοχή γιατί ήμουν στη Γαλλία πριν ή μετά τις ενέργειες. Ευχαριστώ τους απαγωγείς μου για το ότι με άφησαν να εκφράσω αυτά που έχω να πω, μετά από 27 μήνες κράτησης (αιχμαλώτισης), από τους οποίους 6 σε απομόνωση που διαρκεί ακόμα.

Απευθυνόμενος στο δικαστήριό σας όπως επίσης και στον πατέρα μου που είναι απών, σας επαναλαμβάνω τα λόγια ενός αφρικανού μαχητή: "wotta sitta", που σημαίνει «είναι η ώρα... ή μάλλον «είναι ακριβώς η ώρα να...» και σας αφήνω την ευχαρίστηση να ακούσετε τον αντιπρόσωπο του δήμιου να ξερνάει το μίσος του ενάντια στους αδικημένους της γης.

Ζορέ Ιμπραήμ Αμπνταλά

— Σημ. Το δικαστήριο τον καταδίκασε σε ισόβια. Όταν ο Αμπντούλα άκουσε την απόφαση ξέσπασε σε γέλια.

Ενεργητική αντίσταση στην κρατική κτηνωδία

Στις 11 του Μάρτη η ΕΣ.Ε.Α.Ν. και ο γιατρός Γ. Οικονομόπουλος πραγματοποίησαν εκδήλωση διαμαρτυρίας ενάντια στο νομοσχέδιο για τα ναρκωτικά. Κατά την διάρκειά της διαβάστηκαν: το κείμενο - «ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΗΡΩΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΑΡΚΩΣΗΣ» (βλ. σελ. 4) καθώς και μια προσωπική δήλωση του Οικονομόπουλου, ο οποίος προέβη σε μια συμβολική πράξη αντίστασης καπνίζοντας ένα «τρίφυλλο».